ΑΡΙΘ. 351 — Α. ΔΕΥΤΕΡΑ, (21)2 ΙΟΥΝΙΟΥ 1862. ΕΤΟΣ ΖΙ.

Συνδρομη ἐτησία ἐν Αὐστρίᾳ φιορ. 16· ἐν Ελλάδι, Ιονίοις Νήσοις, Τουρκίᾳ, Αἰγύπτῳ, Γαλλίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ, 40 φράγκα· ἐν ταῖς Παραδουνβ. Ἡγεμονίαις 50 σβάνσικα. — Τίμὴ καταχωρίσεων, σολδία αὐςρ. 30 δι' ἕκαστον ςίχον ἐκ 40 στοιχείων.

Αἱ συνδρομαὶ προπληρόνονται. Ἐπιστολαὶ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἡμέρας μὴ ἀπηλλαγμέναι τοῦ ταχυδρομικοῦ τέλους εἰσὶν ἀπαράδεκτοι.

Ἅπασαι αἱ νέαι ἢ ἀνανεούμεναι συνδρομαὶ ὀφείλουν νὰ λήγωσι τὴν 30 ἰουνίου ἢ 31 δεκεμβρίου (ἔ. ν.)

Κατευθυντέον, εἰς Βιέννην μὲν, A la Redaction du journal grec "Ἡμέρα.„ (Landstrasse Reisnerhof Nr. 481 à Vienne.)

ΗΜΕΡΑ

Ἐπιστατοῦσι δὲ καὶ ἀλλαχόσε, οἱ ΚΚ. Δ. Στουδίτης ἐν Κωνσταντινουπόλει· Χ. Μιχαὴλ Δημητρίου ἐν Βουκουρεστίῳ· Δ. Δημόπουλος ἐν Ἰασίῳ· Κ. Θεολόγης ἐν Ἀλεξανδρείᾳ· Ι. Πάρσαλης ἐν Καΐρῳ· Ι. Α. Παραμυθιώτης ἐν Κερκύρᾳ· Φ. Σαρίκας ἐν Σμύρνῃ· Χ. Ν. Φιλαδελφεὺς, καὶ Ἐμ. Γεωργίου ἐν Ἀθήναις· Ν. Νικολιάδης ἐν Σύρῳ· Α. Σ. Ἀγαπητὸς ἐν Πάτραις· Κ. Δαρζηλοβίτης ἐν Θεσσαλονίκῃ· Π. Μιχαηλίδης ἐν Ἰβραΐλᾳ· Γ. Δημόπουλος ἐν Γαλαζίῳ· Κ. Μεγακλῆς ἐν Ἀδριανουπόλει· Ἰω. Φωκᾶς ἐν Κεφαλληνίᾳ· Μ. Σκουρτέλης ἐν Μιτυλήνῃ· Α. Σάλτας ἐν Κυδωνίαις· Δ. Ἀγγελίδης ἐν Φιλιππουπόλει· Λ. Λοΐζος ἐν Κύπρῳ· Μ. Σκρινὴς ἐν Βηρυτῷ· Κ. Ν. Σιμωνίδης ἐν Κραϊόβᾳ· Χριστόφ. Μιχαὴλ ἐν Καλαφατίῳ· Michele Leeb alla Tipografia del Lloyd ἐν Τεργέστῃ.

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΔΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΝ ΒΙΕΝΝΗ.

ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ.

Ὁ Ἀβδῆ πασσᾶς ἡττηθεὶς εἰς τὸ Μαυροβούνιον ὑπεχώρησεν εἰς Σπούζαν. Ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος διεμαρτυρήθη κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν Ὀθωμανῶν εἰς τὸ κράτος του. — Θρῆνος τοῦ Πάπα πρὸς τὴν ἐν Ῥώμῃ σύνοδον τῶν ἐπισκόπων. — Ὀργασμὸς τῶν περὶ τὸν Γαριβάλδην ἐν Ἰταλίᾳ. — Σπουδαῖον μέτρον τῆς σερβ. κυβερνήσεως. — Ἡ ἰόνιος βουλὴ ἐζήτησε δι' ἀναφορᾶς πρὸς τὴν Βασίλισσαν τὴν ἕνωσιν μὲ τὴν Ἑλλάδα. — Τελευτ. εἰδήσεις.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ.

Ἐν Βιέννῃ, (20)1 ἰουνίου 1862.

Ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα, εἶπεν ἄλλοτε ὁ Καῖσαρ. Ἐὰν ὁ Ὀμὲρ πασσᾶς θελήσῃ νὰ διηγηθῇ τὴν κατὰ τοῦ Μαυροβουνίου ἐκστρατείαν του μὲ τὴν αὐτὴν συντομίαν, πρέπει νὰ εἴπῃ· εἰσῆλθον, ἐνικήθην, ἔφυγον. Ὁ ἀναγνώστης ἔχει ὑπ' ὄψιν τὴν ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς Ἡμέρας καταχωρισθεῖσαν ἐπιστολὴν τοῦ ὀθωμανοῦ ἀρχιστρατήγου ἀναγγέλλουσαν ὅτι τὰ τουρκικὰ στρατεύματα, μετὰ λαμπρὰν νίκην, ἐστρατοπέδευσαν, τὴν 14/26, εἰς Βιελοπαύλοβιτς, ἐπὶ τοῦ Μαυροβουνιωτικοῦ ἐδάφους. Ἐνταῦθα ἔληγε τὸ θριαμβευτικὸν δελτίον τοῦ Ὀμὲρ πασσᾶ. Ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐστερήθημεν εἰδήσεων. Τέλος ὁ τηλέγραφος ἔλυσε τὴν σιωπὴν διὰ τῶν ἑξῆς·

Ῥαγοῦζα, 19/31 μαΐου. — Ἀφοῦ ὁ Ἀβδῆ πασσᾶς κατέλαβε τὸ Βιελοπαύλοβιτς, μία πτέρυξ τῶν Τούρκων κατετροπώθη καὶ κατεκόπη ὑπὸ τοῦ πατρὸς τοῦ ἡγεμόνος, Μίρκου, πλησίον τῆς Μαρτινίκης. Μετ' ἀπώλειαν πεντακοσίων ἀνδρῶν οἱ Τοῦρκοι ἀπεσύρθησαν εἰς Σπούζην.

Οὕτω λοιπὸν ἀπέτυχε καὶ ἡ ἐκ μέρους τῆς Ἀλβανίας ἐπίθεσις, ἧς ἡ ἀρχηγία ἀνετέθη εἰς τὸν Ἀβδῆ πασσᾶν, ὡς ἀπέτυχε προηγουμένως καὶ ἡ ὑπὸ τὸν Δερβὶς πασσᾶν ἐκ μέρους τῆς Ἑρζεγοβίνης. Τὸ τρόπαιον τῆς Μαρτινίκης συμπληροῖ τὴν νίκην τῆς Δούγας. Τὸ Μαυροβούνιον ἀπέκρουσε τὴν ἐπιδρομὴν, χωρὶς νὰ περιμείνῃ τὴν ἐπέμβασιν τῶν δυνάμεων. Ἐὰν ἀναλογισθῶμεν ὅτι οἱ δύο οὗτοι στρατοί, εἰς οὓς ἴσως ἐφαίνετο ὡς στρατιωτικὸς περίπατος ἡ πρὸς τὴν Κετίγνην ἄγουσα, συνεποσοῦντο ἐκ 40,000 ἀνδρῶν καὶ ἦσαν ἐφωδιασμένοι διὰ πάντων τῶν εἰς πόλεμον ἀναγκαίων, πρέπει τῷ ὄντι νὰ θαυμάσωμεν τὸν ἡρωϊσμὸν τῶν ἀρειμανίων ὀρεινῶν.

Αἱ ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου προγενέστεραι εἰδήσεις, αἱ περιεχόμεναι εἰς ἐπιστολὰς καὶ ἰδιαίτερα τελεγραφήματα περιλαμβάνονται ἐν συντόμῳ εἰς τὰ ἑξῆς. Τὸ φρούριον τοῦ Νιξὶκ κατέχεται ἀληθῶς εἰσέτι ὑπὸ τῶν ὀθωμανῶν, ἀλλὰ στερούμενον ὁλοτελῶς ζωοτροφιῶν καὶ μὴ ἐλπίζον πλέον βοήθειαν παρὰ τοῦ Δερβὶς πασσᾶ, δὲν θὰ βραδύνῃ νὰ παραδοθῇ. Ἀρχηγὸς τῶν Μαυροβουνιωτῶν πρὸς τὴν Ἀλβανίαν μὲν εἶναι ὁ Μίρκος, πρὸς δὲ τὴν Ἑρζεγοβίνην αὐτὸς ὁ ἡγεμὼν Νικόλαος, ὅστις ἔπεμψε διαμαρτύρησιν πρὸς τοὺς ἐν Μοστὰρ καὶ Σκόδρᾳ ξένους προξένους κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τῶν τουρκικῶν στρατευμάτων. Τὴν (18)30, δισχίλιοι ἄνδρες ἀπεστάλησαν ἐκ Μοστὰρ πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Δερβὶς πασσᾶ εἰς Βιλέκην.

Ὁ Πάπας ἀπό τινος φαίνεται ἀποβλέπων μετ' ἀνησυχίας πρὸς τὸ μέλλον καὶ ἀδιακόπως ταραττόμενος ὑπὸ τῆς ἰδέας τῆς προσεγγιζούσης πτώσεως τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας του. Ἡ ἀγόρευσις ἣν ἐξεφώνησε κατὰ τὸν ἐξαγιασμὸν τῶν μαρτύρων τῆς Ἰαπωνίας, καὶ περὶ ἧς εἴπομεν ὀλίγα τινὰ ἐν τῷ προηγουμένῳ ἡμῶν φύλλῳ, τεκμηριοῖ τοῦτο ἀναμφισβητήτως. Ἀκαταπαύστως ἐστάλαζον δάκρυα ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Ἁγίου Πατρὸς, καὶ πολλάκις ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ, ὅπως συνέλθῃ εἰς ἑαυτόν. Καὶ πρόσωπον καὶ λόγοι ἔφερον τὸν τύπον βαθυτάτης ἀποθαρρύνσεως. Φράσις τις ἰδίως τοῦ Ποντίφηκος κατετάραξε τοὺς παρευρισκομένους ἐπισκόπους. Ἡ Α. Α. ἐξέφρασε τὴν θλίψιν της ὅτι τοῦ λοιποῦ, ὄχι μόνον δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ φιλοξενήσῃ αὐτοὺς ἐν Ῥώμῃ, ἀλλ' ὅτι ἴσως μετ' οὐ πολὺ θ' ἀναγκασθῇ ὡς ἐκ τῶν ἐπικειμένων συμβεβηκότων νὰ διακόψῃ ὁλοτελῶς καὶ τὴν μετ' αὐτῶν ἀλληλογραφίαν του. Τὸ σεβάσμιον ἀκροατήριον ἔσπευσεν εὐθὺς νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις περὶ τῶν λόγων τούτων παρὰ τοῦ καρδιναλίου Ἀντωνέλλη, ὅστις καθησύχασεν αὐτοὺς εἰπὼν, ὅτι οὐδεμία μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὴν μέχρι τοῦδε θέσιν τῶν πραγμάτων.

Πόθεν ὁρμώμενος ὁ καρδινάλιος Ἀντωνέλλης ἔδωκε τὴν διαβεβαίωσιν ταύτην; Εἰς τὴν ἐρώτησιν ταύτην ἀπαντᾷ ὁ τηλέγραφος τῆς Μασσαλίας, ἀναγγέλλων ἐκ Ῥώμης ὅτι ὁ Κ. Τουβενὲλ ἔπεμψε διακοίνωσιν πρὸς τὴν παπικὴν κυβέρνησιν, διαλαμβάνουσαν ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ δὲν θὰ παρεκκλίνῃ τοῦ προγράμματος τοῦ ἀναπτυχθέντος ὑπὸ τοῦ Κ. Βιλλώλτου ἐν τῇ Γερουσίᾳ, καὶ ὅτι ὁ Ἅγιος Πατὴρ δύναται νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτόν. Πολλά εἰσι τὰ αἴτια τὰ παρακινοῦντα ἡμᾶς νὰ μὴ πιστεύσωμεν κατὰ γράμμα τὸ τηλεγράφημα τοῦτο, ἀντιφάσκον πρὸς πολλὰ συμπτώματα, ἀποδεικνύοντα ὅτι σήμερον τὸ πρόγραμμα τῆς Γαλλίας εἶναι, ὄχι τὸ τοῦ Κ. Βιλλώλτου, ἀλλὰ μᾶλλον τὸ τοῦ πρίγκηπος Ναπολέοντος. Ἀρκεῖ μόνον νὰ ἀναφέρωμεν ὅτι θεωρεῖται πιθανώτατον ἐν Παρισίοις, ὅτι τὸ σῶμα τῆς κατοχῆς θὰ ἐλαττωθῇ εἰς πεντακισχιλίους μόνον ἄνδρας, ὅπερ προδήλως ὑπονοεῖ ὅτι θὰ προσκληθῶσιν ἰταλικὰ στρατεύματα πρὸς φρούρησιν μέρους τινὸς τοὐλάχιστον τῆς παπικῆς ἐπικρατείας, συνῳδὰ πρὸς τὴν ἀναγγέλλουσαν τὸν νέον διοργανισμὸν τοῦ στρατοῦ τῆς κατοχῆς φράσιν τοῦ Μηνύτορος. Ἔπειτα, ἐὰν ἐστάλη ἀληθῶς τοιαύτη διακοίνωσις, πῶς συμβαίνει μόνος ὁ καρδινάλιος Ἀντωνέλλης νὰ βλέπῃ τὰ πράγματα ἀμετάβλητα, ὁ δὲ Ἅγιος Πατὴρ νὰ ἐξεικονίζῃ αὐτὰ τόσον ζοφερῶς; Ἴσως πρέπει νὰ εἰκάσωμεν ὅτι ὁ Πάπας δὲν πιστεύει τὰς διαβεβαιώσεις τοῦ Αὐτοκράτορος, καὶ οὐδὲν ἐλπίζει παρ' αὐτοῦ. Ἀλλὰ τότε πάλιν ἡ ἀξία τῆς διακοινώσεως μηδενίζεται.

Ἐκ Ῥώμης γράφουσιν ὅτι, κατ' αἴτησιν τοῦ Πάπα, ἡ σύνοδος τῶν ἐπισκόπων θὰ κηρύξῃ μὴ καλοὺς καθολικοὺς τοὺς ἐπιβουλευομένους τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν.

Ἐσβέσθη μὲν ἡ μεγάλη φλὸξ, ἣν ὑπέτρεφον ἐν Λομβαρδίᾳ οἱ ἡρωϊκοὶ μαχηταὶ τῆς Μαρσάλας καὶ τοῦ Βουλτούρνου, ἀλλὰ καθ' ὅλον τὸ ἡφαίστειον ἔδαφος τῆς χερσονήσου ἀνετινάχθησαν σπινθῆρες ἐξυπνίσαντες κοιμώμενα πάθη. Ὁ ἀνταγωνισμὸς τῶν δύο μεγάλων φατριῶν, αἵτινες ἔχουσαι κοινοὺς τοὺς πόθους καὶ τὰ μίση, διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων μόνον ὡς πρὸς τὰ μέσα τῆς ἐκτελέσεως, ἤρξατο πάλιν σφοδρὸς καὶ βίαιος, καὶ τοῦτο οὐχὶ βεβαίως ἐπ' εὐδαιμονίᾳ τῆς Ἰταλίας. Ἀπὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κ. Ῥατάτση εἰς τὰ πράγματα ἡ ἐπαναστατικὴ μερὶς, ἐξαρθεῖσα, φαίνεται, ἐκ κρυφίων ὑποσχέσεων, συνετάχθη μὲ τὴν κυβέρνησιν, καὶ ἡ ὁμόνοια ὑπῆρχε πλήρης· ἀλλ' οἱ περὶ τὸν Γαριβάλδην ἠπατήθησαν πιστεύσαντες ὅτι ἡ συγκατάβασις τοῦ νέου πρωθυπουργοῦ ἔμελλε νὰ προβῇ καὶ μέχρι τῆς ἀνοχῆς πράξεων δυναμένων νὰ διακινδυνεύσωσι τὰς τύχας τῆς Ἰταλίας, καὶ οἱ φόνοι καὶ αἱ κρατήσεις τῆς Βρεσκίας καὶ τοῦ Βεργάμου ἔδωκαν εἰς αὐτοὺς σκληρὸν μάθημα.

Ἔκτοτε οἱ ἄγαν φιλελεύθεροι, οἱ ἀνεχόμενοι τὴν μοναρχίαν μόνον μέχρι τῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς ἠδύναντο ἐν ἀνάγκῃ νὰ ἀνεχθῶσι καὶ τὴν δικτατορίαν, ἐκήρυξαν τὸν πόλεμον κατὰ τῆς κυβερνήσεως, καὶ τὸ σύνθημα αὐτῶν εἶναι σήμερον ἡ κραυγὴ ἣν ἀπεπειράθησαν πρό τινων ἡμερῶν νὰ ἀναπέμψωσι ὑπὸ τὰ παράθυρα τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ ἐν Νεαπόλει· "Κάτω τὸ ὑπουργεῖον Ῥατάτση.„

Μόνος ὁ Γαριβάλδης ἠδύνατο νὰ χαλιναγωγῇ τὰς ἀκαθέκτους ὁρμὰς ἀνδρῶν, ἐν οἷς ἡ καρδία λαλεῖ ἰσχυρότερον τοῦ νοός, ἀλλὰ καὶ ὁ φραγμὸς οὗτος, σαλευόμενος ἀείποτε ὑπὸ τῶν ἐπιτηδείων ἐνεργειῶν τῶν δημοκρατικῶν φίλων τοῦ ἀρχαίου δικτάτορος, μετὰ τὴν ναυαγήσασαν ἀπόπειραν τῶν ἐθελοντῶν, παρεσύρθη, φαίνεται, ὁλοσχερῶς ὑπὸ τοῦ χειμάρου. Αἱ συμβουλαὶ τῶν ἀρχαίων συμπολεμιστῶν τοῦ ἰταλοῦ πατριώτου, τοῦ Τὺρρ, τοῦ Βιξίου, τοῦ Κόζενς δὲν ἔχουσι πλέον ἰσχὺν ἐπ' αὐτοῦ, περιστοιχιζομένου ἀποκλειστικῶς ὑπ' ἀνδρῶν, ὧν τὰ προηγούμενα καὶ αἱ μετὰ τοῦ Ματσίνη σχέσεις ἐμπνέουσι δικαίας δυσπιστίας εἰς τὴν ἔμφρονα μερίδα τοῦ ἰταλικοῦ ἔθνους. Οὕτω βλέπομεν σήμερον τὸ ὄνομα τοῦ Γαριβάλδη νὰ χρησιμεύῃ ὡς πρόσχημα εἰς βιαιοτάτας κα-

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ.

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ. (*)

Μυθιστόρημα Βίκτορος Οὔγου. — Μετάφρασις Ι. Ι. Σ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.. — ΦΑΝΤΙΝΑ.

ΒΙΒΛΙΟΝ Β'. — ΠΤΩΣΙΣ.

Ἐν τούτοις, εἷς ἐκ τῶν ἀνθρώπων τῶν εἰς τὴν τράπεζαν καθημένων ἦτον ἁλιεύς τις, ὁ ὁποῖος, πρὶν εἰσέλθῃ εἰς τὸ καπηλεῖον τοῦτο, ὑπῆγε νὰ βάλῃ τὸ ζῶόν του εἰς τὸν σταῦλον τοῦ Λαβάρου. Ἔτυχε ν' ἀπαντήσῃ κατ' ἐκεῖνο τὸ πρωὶ τὸν ξένον τοῦτον, ὁδοιποροῦντα πρὸς τὴν πόλιν Δ . . . μεταξὺ Ἄσσης καὶ . . . (ἐλησμόνησα τ' ὄνομα. Ἐσκουβλονίου, νομίζω). Ὁ ὁδοιπόρος, κατάκοπος ἤδη, ἐζήτησε παρὰ τοῦ ἁλιέως νὰ καθήσῃ εἰς τὰ ὀπίσθια τοῦ ζώου του. Ὁ ἁλιεὺς οὔτε κἂν τὸν εἶχεν ἀποκριθῆ, ἀλλ' ἐδιπλασίασε τὸ βῆμα. Αὐτὸς οὗτος ὁ ἁλιεὺς ἦτο πρὸ ἡμισείας ὥρας μὲ τοὺς ἄλλους τοὺς περὶ τὸν Ἰωακεὶμ Λάβαρον, καὶ εἶχε μάλιστα διηγηθῆ εἰς αὐτοὺς τὸ πρωϊνόν του δυσάρεστον συναπάντημα. Ἔκαμεν ἀπὸ τῆς θέσεώς του ἓν μικρὸν νεῦμα πρὸς τὸν κάπηλον, καὶ ὁ κάπηλος ἦλθε πρὸς αὐτόν. Ἀντήλλαξαν μεταξύ των κρυφίως λέξεις τινάς. Ὁ ξένος ἐν τούτοις εἶχε βυθισθῆ ἐκ νέου εἰς τὰς σκέψεις του.

Ἐπιστρέφει ὁ κάπηλος εἰς τὴν ἑστίαν, θέτει ἀποτόμως τὴν χεῖρά του εἰς τὸν ὦμον τοῦ ἀνθρώπου, καὶ τὸν λέγει· — Νὰ παγαίνῃς ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ ξένος ἐστράφη καὶ ἀπεκρίθη μὲ πρᾳότητα· — Ἄ! γνωρίζεις;...

— Ναί.

— Μ' ἔβγαλαν ἀπὸ τὸ ἄλλο τὸ ξενοδοχεῖον.

— Καὶ σὲ διώχνουν ἀπὸ τοῦτο.

— Καὶ τώρα ποῦ θέλεις νὰ πάγω;

— Ἀλλοῦ, ἀλλοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος ἔλαβε τὴν ῥάβδον καὶ τὸν σάκκον του, καὶ ἀνεχώρησεν. Ὅταν ἐξῆλθε, παιδία τινὰ, τὰ ὁποῖα τὸν εἶχον ἀκολουθήσει ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου τοῦ Σταυροῦ, καὶ, ὡς φαίνεται, ἐπερίμενον ἔξωθεν, τὸν ἐλιθοβόλησαν. Ἐστράφη ὀπίσω του μὲ θυμὸν, καὶ τὰ ἠπείλησε διὰ τῆς ῥάβδου. Τὰ παιδία διεσκορπίσθησαν ὡς πλῆθος ὀρνιθίων.

Διέβη ἔμπροσθεν τῆς φυλακῆς. Εἰς τὴν θύραν ἐκρέματο ἄλυσις δεδεμένη εἰς κώδωνα. Ἐσήμανε τὸν κώδωνα, καὶ ἠνοίχθη ἓν θυρίδιον.

— Κύριε θυρωρὲ, εἶπεν ἀφαιρέσας εὐλαβῶς τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς του, μὲ ἀνοίγεις νὰ περάσω τὴν νύκτα μέσα εἰς τὴν φυλακήν;

Μία φωνὴ ἀπεκρίθη· — Ἡ φυλακὴ δὲν εἶναι ξενοδοχεῖον. Κάμε νὰ σὲ φυλακίσουν, καὶ ἐμβαίνεις.

Τὸ θυρίδιον ἐκλείσθη ἐκ νέου.

Ὁ ἄνθρωπος εἰσῆλθεν εἰς στενόν τινα δρόμον, ὅπου εὑρίσκονται κῆποι. Τινὲς ἐξ αὐτῶν εἶναι πεφραγμένοι μόνον μὲ φρύγανα, ἐξ οὗ παρίσταται τερπνὴ ἡ ὁδὸς ἐκείνη. Μεταξὺ τῶν κήπων καὶ τῶν φρακτῶν τούτων, εἶδε μικράν τινα οἰκίαν ἑνὸς μόνου πατώματος, τῆς ὁποίας τὸ παράθυρον ἦτο πεφωτισμένον. Παρετήρησε διὰ τῆς ὑάλου τὰ ἐντὸς, καθὼς ἔπραξε καὶ εἰς τὸ καπηλεῖον. Εἶδεν ἕνα θάλαμον εὐρύχωρον, λευκασμένον δι' ἀσβέστου, μὲ μίαν κλίνην καὶ μίαν κοιτίδα βρέφους εἰς τὴν ἄκραν, ὀλίγας καθέδρας ξυλίνας, καὶ ἓν διπλοῦν τουφέκιον εἰς τὸν τοῖχον κρεμάμενον. Εἰς τὸ μέσον τοῦ θαλάμου εὑρίσκετο τράπεζα, καὶ ἐπ' αὐτῆς φαγητόν. Ὀρειχάλκινός τις λύχνος ἐπέχυνε τὸ φῶς του εἰς τὸ λευκότατον λινὸν τραπεζομάνδηλον, εἰς τὴν ὡς ὁ ἄργυρος στίλβουσαν κασσιτερωμένην οἰνοχόην, καὶ εἰς τὴν ἀχνίζουσαν γαβάθαν τοῦ ζωμοῦ. Εἰς τὴν τράπεζαν ταύτην ἐκάθητο ἀνήρ τις ἕως τεσσαρακοντούτης, φαιδρὸς καὶ ηὐχαριστημένος, κρατῶν ἓν νήπιον καὶ χορεύων αὐτὸ ἐπὶ τῶν γονάτων του. Πλησίον του μία γυνὴ, νεωτάτη, ἐγαλούχει ἕτερον βρέφος. Ἐγέλα ὁ πατὴρ, ἐγέλα τὸ παιδίον, ἐχαμογέλα ἡ μήτηρ βλέπουσα.

Ὁ ὁδοιπόρος ἔμεινε πρὸς στιγμὴν περίσκεπτος ἐνώπιον τοῦ ἡμέρου καὶ κατευναστικοῦ τούτου θεάματος. Τί διέτρεχεν εἰς τὰ ἐντός του; Αὐτὸς μόνος ἠδύνατο νὰ εἴπῃ. Πιθανὸν νὰ ἐσκέφθη ὅτι ὁ φαιδρὸς οὗτος οἶκος θὰ ἦτο καὶ φιλόξενος· ὅτι ὅπου ἔβλεπε τόσην εὐδαιμονίαν θὰ εὕρισκεν ἴσως καὶ ὀλίγην εὐσπλαγχνίαν.

Ἔκρουσε τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου ἅπαξ, ἀσθενῶς. Δὲν ἤκουσαν οἱ ἐντός. Ἔκρουσεν ἐκ δευτέρου. Ἤκουσε τὴν γυναῖκα λέγουσαν· — Καλέ! μ' ἐφάνη ὡσὰν νὰ κτυποῦν.

— Ἄ! ὄχι, ἀπεκρίθη ὁ ἀνήρ.

Ἔκρουσεν ὁ ὁδοιπόρος ἐκ τρίτου. Ἠγέρθη ὁ σύζυγος, ἔλαβε τὸν λύχνον, καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν θύραν ἤνοιξε.

Ἦτον ἄνθρωπος ὑψηλός· χωρικὸς τεχνίτης. Ἐφόρει μίαν ἐμπροσθοποδίαν δερματίνην, ἀναβαίνουσαν μέχρι τοῦ ἀριστεροῦ ὤμου του, καὶ ἥτις ἐπὶ τοῦ στήθους του ἐξωγκοῦτο, περιέχουσα ἓν σφυρίον, ἓν κόκκινον μανδήλιον, ἓν φλασκίον μὲ πυρίτιδα, ἄλλα διάφορα πράγματα, ὅλα κρατούμενα ὑπὸ τῆς ζώνης ὡς ἐντὸς κόλπου. Ἡ κεφαλή του ἔκλινεν ὀπίσω, διὸ ἀπὸ τοῦ χιτῶνός του, ὅλου ἀνοικτοῦ πρὸς τὰ ἄνω, ἀνεδίδετο γυμνὸς ὁ λαιμός του, λαιμὸς ταύρου, ἀλλὰ λευκός. Εἶχε πυκνὰς ὀφρῦς· εἰς τὰς παρειὰς μαῦρα καὶ πολλὰ γένεια· ὀφθαλμοὺς σχεδὸν εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μετώπου· πρόσωπον λῆγον πρὸς τὰ κάτω εἰς ῥύγχος· ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις τὸ ἦθος ἐκεῖνο ἀνθρώπου, εὑρισκομένου εἰς τὸν ἴδιόν του οἶκον, ἦθος τὸ ὁποῖον δὲν περιγράφεται.

— Ἄκουσε, εἶπεν ὁ ὁδοιπόρος, νὰ μὲ συγχωρῇς. Πληρώνω ἐκεῖνο ποῦ εἶναι· ἠμποροῦσες νὰ μὲ δώσῃς ἕνα πινάκι ζουμὶ, καὶ μίαν γωνιὰ εἰς τὸ παράπηγμα ἐκεῖνο τοῦ κήπου, νὰ κοιμηθῶ ὡς τὸ πρωΐ; Αἴ; ἠμποροῦσες; πληρώνω ἐκεῖνο ποῦ εἶναι.

— Ποῖος εἶσαι; ἠρώτησεν ὁ οἰκοδεσπότης.

Ὁ ὁδοιπόρος ἀπεκρίθη· — Ἔρχομαι ἀπὸ ἴσα κάτω. Ὅλην τὴν ἡμέρα περιπατῶ. Δώδεκα ὥραις. Ἠμποροῦσες; πληρώνω ἐκεῖνο ποῦ εἶναι.

— Ἕνα καλὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ θὰ πλήρωνε, δὲν θὰ τὸν ἀπέβαλλα, εἶπεν ὁ χωρικός. Ἀλλὰ διατί δὲν παγαίνεις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον;

— Ὑπῆγα· δὲν ἔχει τόπον.

— Πά! πῶς γίνεται! Σήμερα οὔτε πανηγῦρι εἶναι, οὔτε ἡμέρα ἀγορᾶς. Ὑπῆγες εἰς τοῦ Λαβάρου νὰ ἰδῇς;

(*) Ἴδε ἀπὸ ἀριθ. 346 μέχρις ἀριθ. 350 Β τῆς «Ἡμέρας»

τὰ τῆς κυβερνήσεως κατηγορίας, καὶ ὑπὸ πολλῶν ὀργάνων τοῦ τύπου νὰ ὑποστηρίζεται ἡ ἀρχὴ, ὅτι ὁ Γαριβάλδης ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ κηρύττῃ κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ τὸν πόλεμον, νὰ ἐνεργῇ νεοσυλλεξίας, νὰ συνάγῃ ὅπλα, νὰ εἶναι τέλος ὁ βασιλεὺς τῆς ἐπαναστάσεως καὶ τοῦ λαοῦ, τοῦ Βίκτορος Ἐμμανουὴλ διατηροῦντος τὴν βασιλείαν τῶν βουλῶν καὶ τῆς διπλωματείας. Πάντα δὲ ταῦτα τὰ κηρύγματα, ἀνατρεπτικὰ πάσης νομίμου τάξεως πραγμάτων, ἰσχυροποιοῦνται ἐκ τῆς σιωπῆς τοῦ Γαριβάλδη, ἐξάπτοντα ἐπικινδύνως τὰ πνεύματα λαοῦ, ὅστις μεθύει πατῶν εἰσέτι ἐπὶ τῶν τριμμάτων πέντε θρόνων.

Ὁ Γαριβάλδης περιφρονεῖται· ὀλίγου δεῖν ἐφυλακίζετο ὁ Γαριβάλδης· ἀρκοῦσιν αἱ σπερμολογίαι αὐταί, ὅπως διεγείρωσι τὸ κατὰ τῆς κυβερνήσεως μῖσος τῶν πολιτῶν. Πρέπει, σκέπτονται οἱ θερμότεροι πατριῶται, νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι δὲν εἴμεθα ἀγνώμονες πρὸς τὸν ἐλευθερωτὴν τῶν Δύο Σικελιῶν, καὶ ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ προβαίνουσιν εἰς ταραχώδεις ἐπιδείξεις, ἢ, συνερχόμενοι εἰς συνελεύσεις, ἀποδοκιμάζουσι τὴν διαγωγὴν τῶν ἐν τοῖς πράγμασι. Ἡ ἐπίδειξις τῆς Νεαπόλεως ἡ γενομένη τὴν 8/20 ὑπῆρξε πολὺ σπουδαιοτέρα παρ' ὅσον περιέγραψεν αὐτὴν ὁ τηλέγραφος. Ἐκτὸς τοῦ λαοῦ, ἔλαβον εἰς αὐτὴν μέρος καὶ πολλοὶ τῶν διακεκριμένων πολιτῶν, καὶ τινες βουλευταί. Ὅπως διαλυθῇ τὸ πλῆθος, ἡ ἐθνοφυλακὴ ἠναγκάσθη νὰ προτείνῃ τὰς λόγχας, καὶ ἐκ τούτου προῆλθε θλιβερά τις διάστασις ἐν τῷ σώματι τούτῳ, τὸ ὁποῖον μέχρι τοῦδε προσέφερε τόσας ὑπηρεσίας εἰς τὴν Ἰταλίαν. Ὁ γνωστὸς διὰ τὰς δημοκρατικὰς ἀρχάς του Νικοτέρας ἔπεμψεν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν διοικητὴν τοῦ τεταάρτου τάγματος εἰς ὃ ἀνήκει, λέγων ὅτι ἐπιστρέφει τὴν σπάθην του μὴ θέλων τοῦ λοιποῦ νὰ ὑπηρετῇ εἰς σῶμα στρέψαν τὰ ὅπλα κατὰ πλήθους ἀόπλου, ἐκφράζοντος τὴν ἀγάπην του πρὸς τὸν ἥρωα Γαριβάλδην. Τότε τὸ τέταρτον τάγμα ἀπεδοκίμασε τὴν διαγωγὴν τοῦ τρίτου τάγματος, καθ' οὗ ἐξετοξεύετο κυρίως τὸ βέλος τοῦ Κ. Νικοτέρα, καὶ ὁ στρατηγὸς Λαμάρμορας ἠναγκάσθη νὰ διαλύσῃ αὐτό, πρὸς διατήρησιν τῆς πειθαρχίας. Συγχρόνως εἰς Σαλέρνον ἐγένετο ἑτέρα ἐπίδειξις, μὲ τὰς κραυγὰς, Ζήτω ὁ Γαριβάλδης, εἰς ἣν κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν ἔλαβον μέρος Καπουκῖνοι καὶ ἐθνοφύλακες. Ἡ δὲ ἐπαναστατικὴ ἑταιρία τῆς Γενούης ἔπεμπεν ἐπαινετικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὴν ἐθνοφυλακὴν τῆς Νεαπόλεως, ἐξαιρουῦσα μόνον τὸ τρίτον τάγμα, διὰ τὴν διαγωγὴν ἣν ἐτήρησε κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς 8/20, καὶ ἐκφρυττεν ἐγγράφως ὅτι εἶναι συνέχοντος τοῦ εἰς τοὺς συλληφθέντας ἀποδιδομένου σχεδίου.

Οἱ φίλοι τῆς Ἰταλίας, γινώσκοντες ὅτι, μὲ ὅλην τὴν φημιζομένην ἰσχὺν τῆς κυβερνήσεως, ἐὰν ὁ Γαριβάλδης θελήσῃ νὰ ἀποπτύσῃ τὸν χαλινὸν τῆς φρονήσεως, εἶναι ζήτημα ἂν ἡ γοητεία τοῦ ἐρυθροῦ χιτῶνός του δὲν θὰ ἰσοσταθμίσῃ τὴν γοητείαν τοῦ σταυροῦ τῆς Σαβοΐας, εὔχονται ἀπὸ καρδίας νὰ παύσῃ ὅσον τάχιον ὁ ὀλέθριος οὗτος ἀνταγωνισμὸς, ὅστις διαιρεῖ εἰς δύο στρατόπεδα τὸν Ἰταλίαν.

Ὁ Ἐωθινὸς Ταχυδρόμος δημοσιεύει διακοίνωσιν σταλεῖσαν παρὰ τοῦ κόμητος Ῥοῦσσελ πρὸς τὸν ἐν Μεξικῷ ἄγγλον ἐπίτροπον, ἐν ᾗ ἐκφράζεται ἡ ἐπιδοκιμασία τοῦ μυστικοσυμβουλίου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου διὰ τὴν διαγωγὴν αὐτοῦ τε καὶ τοῦ ἀντιπροσώπου τῆς Ἱσπανίας, διακοψάντων τὰς διαπραγματεύσεις τῆς Ὁριζάβας καὶ μὴ μετασχόντων τῶν κατὰ τοῦ Μεξικοῦ ἐπιθέσεως. Ὁ ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργὸς διακηρύττει ὅτι διὰ τῆς προστασίας ἣν οἱ γάλλοι ἀρχηγοὶ παρέσχον εἰς τὸν στρατηγὸν Ἀλμόντην, ἀνεβρίπισαν τὸν ἐμφύλιον πόλεμον, καὶ ὅτι ὁ Κ. Οὐΐκε καλῶς ἔπραξεν ἀποδοκιμάσας τὴν πρᾶξιν ταύτην. Ἐκφράζων τὴν θλῖψιν του ὁ κόμης Ῥοῦσσελ διὰ τὴν ἐκ τῆς ὑποθέσεως ταύτης προκύψασαν διάστασιν, ἐνασμενίζεται ἀναφέρων ὅτι τὰ ἐν Μεξικῷ διατρέξαντα κατ' οὐδὲν ἠλλοίωσαν τὰς μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας ἐπικρατούσας φιλικὰς σχέσεις.

Ἡ Ἑπτάνησος παλαίει ἀξίως κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας μετ' εὐτολμίας καὶ ἐπιμονῆς ἱκανῆς νὰ ἀποδείξῃ πάντα λαὸν ἄξιον κρείττονος τύχης. Τηλεγράφημα ἐκ Κερκύρας, ὑπὸ ἡμερομηνίαν 14/26 ἀναγγέλλει ὅτι, μὴ θελήσαντος τοῦ λόρδου Ἀρμοστοῦ νὰ δεχθῇ ἀναφοράν τῆς βουλῆς ἐξαιτουμένην τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἕνωσιν, οἱ ἀντιπρόσωποι τοῦ λαοῦ ἀπεφάσισαν νὰ διαμαρτυρηθῶσι κατὰ τῆς διαγωγῆς ταύτης ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας.

Ἐξεδόθη πρό τινος καιροῦ ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν ὁ γενικὸς πίναξ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος διὰ τὸ ἔτος 1860. Τοῦ ἔργου τούτου προηγεῖται σύντομος καὶ ἀναλυτικὴ ἔκθεσις, περιέχουσα τὸ ἐξαγόμενον τῶν δημοσιευθέντων πινάκων, καὶ διαλαμβάνουσα τὴν κίνησιν τοῦ ἐμπορίου, τὰς τελωνιακὰς εἰσπράξεις, τὴν κατάστασιν τῆς ἐμπορικῆς ναυτιλίας καὶ τοὺς κατάπλους καὶ ἀπόπλους τῶν πλοίων καθ' ὅλον τὸ εἰρημένον ἔτος.

Τὸ ἔργον τοῦτο εἶναι σπουδαῖον ὑπὸ τὴν οἰκονομικὴν ἔποψιν καὶ οὐκ ὀλίγον συντελεῖ ὅπως γνωσθῇ ἡ ἀληθὴς κατάστασις τῆς Ἑλλάδος, οἱ πόροι αὐτῆς, ἡ ἀναπτυξις τοῦ ἐμπορίου της καὶ τῶν μετὰ τοῦ ἐξωτερικοῦ σχέσεών της. Ἡ Ἑλλὰς ὁποία σήμερον ὑπάρχει δὲν δύναται ν' ἀναπτυχθῇ καὶ προοδεύσῃ, εἰμὴ διὰ τοῦ ἐμπορίου καὶ τῆς ναυτιλίας· ἑπομένως ἀναγκαῖον καθίσταται νὰ γνωρίζωμεν ποία ἡ ἀληθὴς κατάστασις τῶν δύο τούτων κλάδων τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ πλούτου, ποῖα τὰ κράτη τὰ ὁποῖα εἰσάγουσι ταῦτα, εἰς ποῖα τὰ προϊόντα μας ἀποστέλλονται, καὶ εἰς ποίαν κατάστασιν εὑρίσκεται ἐν γένει ἡ ἐμπορικὴ μας ναυτιλία.

Ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται βεβαίως ὡς ἐκ τῶν περιστάσεων εἰς ἐξαιτερικὴν θέσιν. Εἰσαχθείσης πρὸ ὀλίγου αὐτῆς εἰς τὸν κύκλον τῶν πολιτισμένων ἐθνῶν, στερουμένης βιομηχανίας, καὶ εἰς τὰ σπάργανα αὐτῶν εὑρισκομένων τῶν τεχνῶν, ἠτο ἑπόμενον τὰ εἰσαγόμενα ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐμπορεύματα νὰ ὑπερβαίνωσι κατὰ πολὺ τὴν ἀξίαν τῶν ἐξαγομένων. Τὰ μάλλινα καὶ βαμβακερὰ ὑφάσματα, τὰ μεταξωτὰ, κατειργασμένα καὶ ἀκατέργαστα δέρματα, τὰ ἀποικιακὰ προϊόντα, ὁ χάρτης καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα εἰσάγονται παρ' ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ. Ὡσαύτως δὲ εἰσάγεται καὶ ἱκανὴ ποσότης στυπῶν, ζῶα, σίδηρος, κλπ. Ἀπέναντι τούτων ἡ Ἑλλὰς δὲν δύναται νὰ προσφέρῃ πρὸς τὰς ἐξωτερικὰς ἀνταλλαγὰς εἰμὴ προϊόντα τινὰ ἀκατέργαστα, καρπούς, οἶνους, καπνὸν καὶ ἄλλα τοιαῦτα, ἀλλὰ καὶ ταῦτα εἰς μικρὰν ποσότητα. Ἔχομεν μὲν πολλὰς πρώτας ὕλας καὶ πολύτιμα προϊόντα, ἀλλὰ ταῦτα μένουσιν ἀκατέργαστα παρ' ἡμῖν, διότι οὔτε βιομηχανίαν, οὔτε τέχνας ἔχομεν, οὔτε δυνατὸν εἶναι μὲ τὸ ἀτελῆ ἡμῶν μέσα νὰ συναγωνισθῶμεν πρὸς τὰς ἀτμομηχανὰς τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Γαλλίας καὶ πρὸς τὴν τελειοποίησιν ἣν ἔλαβον εἰς τὰ κράτη ἐκεῖνα αἱ τέχναι καὶ ἡ βιομηχανία. Διὰ τοῦτο βλέπομεν μεγίστην δυσαναλογίαν μεταξὺ τοῦ ποσοῦ τῆς εἰσαγωγῆς καὶ τοῦ τῆς ἐξαγωγῆς. Τὸ μὲν πρῶτον ἀναβαίνει διὰ τὸ ἔτος 1860 εἰς δραχμὰς 57,650,727, τὸ δὲ δεύτερον εἰς δρ. 30,467,429. Μεταξὺ δὲ τῶν ἐξαχθέντων ἐμπορευμάτων κατέχει φυσικῷ τῷ λόγῳ τὴν πρώτην θέσιν ἡ κορινθιακὴ σταφὶς, ἥτις ἐξετιμήθη διὰ δραχμὰς 14,106,954.

Ἐὰν ὅμως κρίνωμεν ἐκ τῶν δημοσιευομένων τούτων πινάκων, βλέπομεν ὅτι ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται εἰσέτι πολὺ ὀπίσω ἀπὸ τὰ πλεῖστα τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐθνῶν, καὶ ὅτι πολλὰς προσπαθείας πρέπει νὰ καταβάλῃ καὶ πολὺς χρόνος ἀπαιτεῖται ὅπως ἀναπτυχθῶσιν αἱ τέχναι καὶ ἡ βιομηχανία. Μὲ εὐχαριστησίν μας ἀφ' ἑτέρου βλέπομεν ὅτι τὸ ἐμπόριον δὲν ἔμεινε στάσιμον, καὶ ὅτι ἡ εἰσαγωγὴ καὶ ἡ ἐξαγωγὴ τοῦ 1860 ὑπερέβη κατὰ πολὺ τὴν τῶν δύο προηγουμένων ἐτῶν 1858, 1859. Οὕτω, ἡ μὲν εἰσαγωγὴ τοῦ 1860 ὑπερβαίνει τὴν μὲν τοῦ 1858 κατὰ δραχμὰς 13,449,216, τὴν δὲ τοῦ 1859 κατὰ δραχμὰς 7,688,410, ἡ δὲ ἐξαγωγὴ εἶναι ἀνωτέρα τῆς μὲν τοῦ 1858 κατὰ δραχμὰς 1,602,244, τὴν δὲ τοῦ 1859 κατὰ δραχμὰς 2,579,182.

Τὴν αὐτὴν αὔξησιν παρατηροῦμεν καὶ εἰς τὰς τελωνιακὰς εἰσπράξεις, ἀνωτέρας οὔσας ὅλων τῶν παρελθόντων ἐτῶν. Αἱ εἰσπράξεις αὗται ὡς καὶ τὰ δικαιώματα τῆς ναυτιλίας συμποσοῦνται κατὰ τὸ 1860 εἰς δραχμὰς 4,942,887, ἐξ ὧν μόνον 157,676 προέρχονται ἀπὸ ναυτιλιακὰ δικαιώματα, αἱ δὲ ἄλλαι εἶναι τέλη ἐμπορευμάτων, ὑποδιαιρούμεναι εἰς εἰσαγωγὴν ἐκ δραχμῶν 4,055,888, εἰς ἐξαγωγὴν ἐκ δραχμῶν 642,712 κλπ. Αἱ εἰσπράξεις τοῦ 1860 ὑπερτεροῦσι τὰς τοῦ προηγουμένου ἔτους 1859 κατὰ δραχμὰς 385,064, τὸν δὲ μέσον ὅρον τῆς πενταετίας κατὰ δραχ. 552,375.

Τὰ ἐμπορικὰ πλοῖα τὰ ἐγγεγραμμένα κατὰ τὴν 31 δεκεμβρίου τοῦ 1860 εἰς τὸ νηολόγιον τῶν διαφόρων λιμένων τοῦ κράτους συνεποσοῦντο εἰς 4070, ἔχοντα χωρητικότητα τόνων 263,075, καὶ πληρώματα 23, 842 ἀνδρῶν.

Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 1859 τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα ἠριθμοῦντο εἰς 3,984. Τέλος καθ' ὅλον τὸ 1860 κατέπλευσαν εἰς ὅλους τοὺς λιμένας τοῦ βασιλείου 77,958 πλοῖα, ἀπέπλευσαν δὲ 78,107. (Γεν. Ἐφημερίς.)

— Ναί.

— Αἰ, λιπόν;

Ὁ ὁδοιπόρος ἀπεκρίθη ἐν ἀμηχανίᾳ· — Δὲν ἐξεύρω διατί, δὲν μ' ἐδέχθησαν.

— Ὑπῆγες εἰς τοῦ, πῶς τὸν λὲν, εἰς τοῦ Σαφαΐτου τὴν ὁδόν;

Ἡ ἀμηχανία του ξένου ηὔξανε. — Δὲν ἠθέλησεν οὐδ' αὐτὸς νὰ μὲ δεχθῇ, ἀπεκρίθη τραυλίζων.

Ἡ μορφὴ του χωρικοῦ ἐφάνη λαβοῦσα δυσπιστίας ἦθος· παρετήρησεν αὖτος τὸν ὁδοιπόραν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, καὶ ἔβαλεν αἴφνης φωνὴν δηλωτικὴν φρίκης· — Μήπως εἶσαι ἐκεῖνος ὁ . . .;

Ἔρριψεν ἐκ νέου τὸ βλέμμα του ἐπὶ τοῦ ὁδοιπόρου, ὑπισθοδρόμησε δύο ἢ τρία βήματα, ἄφηκε τὸν λύχνον ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐξεχρέμασεν ἀπὸ του τοίχου τὸ τουφέκιον.

Ἐν τούτοις, εἰς τὰς λέξεις τοῦ χωρικοῦ, « Μήπως εἶσαι ἐκεῖνος ὁ . . .; » ἡ γυνὴ αὐτοῦ εἶχεν ἐγερθῆ· ἔπηρε τὰ δύο τέκνα της εἰς τὰς ἀγκάλας καὶ ἔτρεξε νὰ καταφύγῃ ὄπισθεν τοῦ συζύγου της, θωροῦσαν τὸν ξένον περίφοβος, μὲ τὸν τραχηλον γυμνὸν, μὲ τὰ ὄμματα διεσταλμένα, καὶ ψιθυρίζουσα, « κλέφτης! »

Ταῦτα πάντα διέτρεξαν εἰς ὀλιγωτέρας στιγμὰς τῶν ἀπαιτουμένων διὰ νὰ τὰ φαντασθῇ τις. Ὁ χωριώδης, ἀφοῦ παρετήρησεν ἀρκετὴν ὥραν τὸν ὁδοιπόρον ὡς νὰ παρετήρει μίαν ἐχθρὰν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θύραν, καὶ τὸν εἶπε, — Πάγαινε ἀπ' ἐδῶ!

— Ἂν ἀγαπᾷς τὴν ζωήν σου, ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, ὀλίγον νερό.

— Σχοινὶ νὰ κρεμασθῇς! ἀνέκραξεν ὁ χωριώδης.

— Καὶ ἔκλεισε βιαίως τὴν θύραν του· ἤκουσε δὲ ὁ ἄνθρωπος συρόμενα ὄπισθεν αὐτῆς δύο βαρέα κλείθρα. Μετ' ὀλίγον ἐκλείσθη καλῶς καὶ τὸ παράθυρον, ἔφθασε δ' ἕως ἔξω ὁ κρότος σιδηροῦ μοχλοῦ, βαλλομένου ἔνδοθεν.

Ἡ νὺξ ἐπροχώρει. Ἔπνεεν ὁ ψυχρὸς τῶν Ἄλπεων ἀήρ. Ὁ ὁδοιπόρος διέκρινεν εἰς ἕνα τῶν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐκείνης κήπων καλύβιόν τι ἐκ πηλοῦ καὶ ἀχύρων. Εἰσῆλθεν εἰς τὸν κῆπον τούτον πηδήσας τὸν φραγμὸν, καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ καλύβιον. Εἶχεν ἀνοὶ θύρας μίαν στενὴν καὶ χαμηλὴν τρύπαν. Εἰς τὴν Γαλλίαν, οἱ ἐπὶ τῆς διατηρήσεως τῶν ὁδῶν ἀγρυπνοῦντες φύλακες ἔχουσι τοιαύτά τινα στεγάσματα· ἐστοχάσθη ὅτι καὶ αὐτὸ ἀνῆκεν εἰς τινα ἐξ αὐτῶν. Ὑπέφερεν ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῆς πείνης· τοὐλάχιστον ἐκεῖ εὑρισκεν ἀσυλόν τι κατὰ τοῦ ψύχους, καὶ διὰ τὴν πείναν ἔλαβε πλέον τὴν ἀπόφασιν. Συνήθως τὰ καλύβια ταῦτα μένουσι διὰ νυκτὸς ἀκατοίκητα. Ἔπεσε προγὴς καὶ εἰσέδυσεν ὑπὸ τὸ χαμηλὸν ἐκεῖνο στέγασμα. Μέσα εὗρε θερμότητα, μᾶλιστα δὲ καὶ ἴχνη καλῶν ἀχύρινον στρῶμα. Ἔμεινεν ὀλίγην ὥραν ἐξηπλωμένος εἰς τὸ ἄχυρον τοῦτο χωρὶς ποσῶς νὰ μετακινηθῇ· τόσον ἦτο κεκμηκώς. Ἔπειτα δὲ, ἐπειδὴ τὸν ἠνώχλει ὁ ἐπὶ τοῦ ὤμου του δεδεμένος σάκκος, καὶ ἄλλως τε ἠδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ ἐξαίρετα ὡς προσκεφάλαιον, ἤρχησε νὰ λύῃ τὰ λωρία του. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀκούει ἀγριόν τινα ὠρυγμόν. Ἐγείρει τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ διακρίνει τὴν κεφαλὴν ἑνὸς φοβεροῦ μολοσσοῦ εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ καλυβίου.

Τὸ καταφύγιόν του ἔτυχε νὰ ἦναι οἰκίδιον κυνός.

Φοβερὸς ἦτον ὁ κύων ἐκεῖνος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ῥωμαλέος καὶ ἀτρόμητος· ἔλαβε τὴν ῥάβδον του ἀναγκαίως, ἐπρότεινεν ὡς ἀσπίδα τὸν σάκκον του, καὶ ἐξῆλθε τοῦ καλυβίου ὡς ἠδύνατο, ὄχι χωρὶς ν' ἀνοιχθῶσι περισσότερον τὰ σχίσματα τῶν φορεμάτων του.

Ἐξῆλθε δὲ καὶ ἀπὸ τοῦ κήπου, ἀλλὰ κερκινοβατῶν, διὰ νὰ μὴ στρέψῃ τὰ νῶτα πρὸς τὸν κύνα, ἀλλὰ νὰ τὸν βλέπῃ καὶ νὰ προφυλάττεται. Ὅταν, ὄχι χωρὶς κόπον, ἐπήδησε πάλιν ἔξω τοῦ φράκτου, καὶ εὑρέθη εἰς τὴν ὁδὸν, μόνος, ἄστεγος, μὴ ἔχων ποῦ νὰ κεφαλὴν κλίνει, δεδιωγμένος καὶ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἀχυροστρώματος, καὶ ἐπ' αὐτῆς τῆς ἀθλίας τρώγλης, ὅπου εἶχεν εἰσδύσει ὡς ἐρπετὸν, ἐκλίθησεν, ἢ μᾶλλον κατέπεσεν ἐπὶ τινος λίθου, καὶ ἠκούσθη ὑπό τινος διαβάτου λέγων, — Δὲν εἶμαι κἂν οὔτε σκύλος!

Μετ' ὀλίγον ἠγέρθη πάλιν καὶ ἤρχησε νὰ περιπατῇ. Ἐξῆλθε τῆς πόλεως ἐλπίζων νὰ εὕρῃ δένδρον τι ἢ θημωνίαν ἀχύρων, ὅπου νὰ σκεπασθῇ κατὰ τοῦ ἀέρος. Ἐπροχώρησεν ἱκανὴν ὥραν, κεκυφὼς πάντοτε. Ὅταν ἠσθάνθη ὅτι εὑρίσκετο μακρὰν πάσης ἀνθρωπίνης κατοικίας, ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε τὰ περίξ. Εὑρίσκετο εἰς ἐν χωράφιον. Εἷς τινα λόφον χαμηλὸν ἀπέναντί του, ἦσαν στημένα δεμάτια χόρτου, ὁμοιάζοντα μὲ κουρεμένας κεφαλὰς εἰς τὴν σκιὰν τῆς νυκτός.

Ὁ ὁρίζων ἦτο ζοφώδης, ὄχι μόνον ὡς ἐκ τοῦ σκότους, ἀλλὰ καὶ ὡς ἐκ τῆς καταστάσεως τῆς ἀτμοσφαίρας. Ἀνέβαινον ὄπισθεν τοῦ λοφίσκου νέφη χαμηλότατα, πληροῦντα τὸν οὐρανόν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἤγειζεν ἡ ἀνατολὴ τῆς σελήνης, καὶ ἐπῴζετο εἰσέτι εἰς τὸ κατακόρυφον σημεῖον τοῦ στερεώματος λείψανόν τι τοῦ ἑσπερινοῦ φέγγους, τὰ νέφη ταῦτα ἐσχημάτιζον πρὸς τὰ ἄνω εἶδος θόλου λευκοειδοῦς, ὑπόθεν ἔπιπτεν ἐπὶ τῆς γῆς ἀσθενὴς τις ὑπόφαυσις.

Ὅστε ἡ γῆ ἦτο μᾶλλον ἢ ὁ οὐρανὸς πεφωτισμένη· ἀπαισία θέα καὶ αὐτὴ· τὰ πάντα δὲ πένθιμα, θλιβερὰ καὶ ἀποτρόπαια. Εἷς τὸ χωράφιον, εἷς τὸν λόφον, οὐδὲν ἄλλο εἰμὴ κακόσχημόν τι δένδρον. Ἐν μόνον, δερόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου καὶ ψιθυρίζον, εἷς μικρὰν ἀπὸ τοῦ ὁδοιπόρου ἀπόστασιν.

Βεβαίως, ὁ ἄνθρωπος οὗτος πρόῤῥω ἀπεῖχε τοῦ νὰ εὐμοιροῦ τῆς λεπτῆς ἐκείνης αἰσθήσεως τῶν καλλιεργημένων πνευμάτων, διὰ τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ἐντυπώσεις ἡ μυστηριώδης τῶν πραγμάτων ὄψις· ἀλλὰ τόσην ὅμως ἐρήμωσιν, τόσην κοτήρειαν εἶχεν ἐκεῖνος ὁ οὐρανὸς, ἐκεῖνος ὁ λόφος, ἡ πεδιὰς, τὸ δένδρον, ὥστε ἀφοῦ πρὸς μίαν στιμὴν ἐστάθη ἀκίνητος καὶ σύννους, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω βιαίως πως. Ὑπάρχουν στιγμαὶ καθ' ἃς καὶ ἡ φύσις αὐτὴ φαίνεται πολέμιος.

Ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πόλιν. Αἱ θύραι ἦσαν κλεισταὶ πλέον· ὥρα ἕως ὀγδόη τῆς ἑσπέρας. Ἠγνόει τὰς ὁδοὺς, ἤρχησε πάλιν νὰ περιέρχεται ἀσκόπως. Κατήντησε τοιουτοτρόπως πάλιν εἰς τὸ δημαρχεῖον, ἐκεῖθεν εἰς τὴν θεολογικὴν σχολήν. Διαβαίνων ἀπὸ τῆς πλατείας ὅπου κεῖται ἡ μητρόπολις, ἔθεώρησε τὸν γρόνθον του πρὸς τὴν ἐκκλησίαν.

Εἰς τὴν γωνίαν τῆς πλατείας ταύτης ὑπῆρχεν ἐν τυπογραφεῖον,; ὅπου ἐτυπώθησαν κατὰ πρῶτον αἱ πρὸς τὸν στρατὸν προκηρύξεις τοῦ Ναπολέοντος, ἐπιστρέφοντος ἐκ τῆς νήσου Ἔλβας. Κατάκοπος καὶ οὐδὲν πλέον ἐλπίζων, ἐξηπλώθη ἐρ' ἑνὸς πετρίνου καθίσματος, κειμένου παρὰ τὴν θύραν τοῦ τυπογραφείου τούτου. Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐξήρχετο ἐκ τῆς ἐκκλησίας γραΐα τις γυνή.

Εἶδε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον κατακείμενον εἰς τὴν σκιάν. — Τί κάμνεις ἐκεῖ, χριστιανέ; τὸν ἠρώτησε.

— Τί κάμνω, ἀπεκρίθη αὐτὸς θυμωδῶς· δὲν βλέπεις τί κάμνω ἐπλάγιασα.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ, ἀξία ἀληθῶς τοῦ ἐπιθέτου τούτου, ἦτον ἡ κυρία μαρκεσία τοῦ Ρ.

--- Καὶ αὐτοῦ γῆρες νὰ πλαγιάσῃς;

— Ποῦ ἀλλοῦ; δεκαεννέα χρόνους τὸ στρῶμά μου ἦτον ἀπὸ ξύλον, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος, σήμερον τὸ ἔχω ἀπὸ πέτραν.

— Ἦσουν στρατιώτης;

— Ἤμουν, καθὼς ὁρίζεις· στρατιώτης, ναί.

— Καὶ διατὶ βέη παγαίνεις εἰς τὸ ξενοδοχεῖον;

— Διατί . . . δὲν ἔχω χρήματα.

— Κρῖμα! εἶπεν ἡ κυρία Ρ., δὲν εὑρίσκονται εἰς τὸ πουγγί μου, νομίζω, παρὰ μόνον τέσσαρα σολδιά.

— Ἂς ἦταν καὶ αὐτὰ· δός με τα.

Ὁ ἄνθρωπος ἔλαβε τὰ τέσσαρα σολδία. Ἡ κυρία Ρ. ἐξηκολούθησεν ἐρωτῶσα· — Ἀλλὰ μὲ τόσα μόνον δὲν ἐμπορεῖς νὰ καταλύσῃς εἰς ξενοδοχεῖον. Τοὐλάχιστον νὰ ἐδοκίμαζες. Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ περάσῃς δλην τὴν νύκτα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον; Θὰ κρυώνῃς, βέβαια, καὶ ἴσως καὶ θὰ πεινᾷς. Ἠμποροῦσαν νὰ σὲ δεχθοῦν καὶ ἀπὸ ἔλεος.

-- Ὅλας τὰς θύρας τὰς ἐκτύπησα.)

— Καὶ λοιπόν;

— Μ' ἔβαιωξαν ἀπὸ παντοῦ.

Ἡ ἀγαθὴ γυνὴ ἠθέλησε τοῦ βραχίονος τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ἔβειξεν εἰς αὐτὸν πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς πλατείας μικράν τινα οἰκίαν χαμηλὴν, πλησίον τῆς μητροπόλεως. — Ὅλας τὰς θύρας τὰς ἐκτύπησες;

— Ναί.

— Ἐκτύπησες ἐκείνην ἐκεῖ;

— Ὄχι.

— Κτύπησε.

Β'.

Ἡ φρόνησις συμβουλευομένη εἰς τὴν σοφίαν.

Κατ' ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, ὁ ἐπίσκοπος Δ. . . , ἐπιστρέψας ἀπὸ τοῦ συνήθους περιπάτου του εἰς τὴν πόλιν, ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ θαλάμου του, ὅπου ἔμεινε πολὺ ἀργὰ, ἐργαζόμενος εἰς μέγα τι σύγγραμμα περὶ τῶν Χρεῶν, τὸ ὁποῖον ἀρῆκε δυστυχῶς ἀτελές. Ἡρύετο ἐπιμελῶς πᾶν ὅ,τι εἶπον οἱ Πατέρες καὶ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας ἐπὶ τοῦ σπουδαίου τούτου θέματος. Τὸ βιβλίον του διηρεῖτο εἰς δύο μέρη· πρῶτον, περὶ τῶν χρεῶν πάντων ὁμοῦ, καὶ, δεύτερον, περὶ τῶν χρεῶν ἑνὸς ἑκάστου. Τὰ χρέη πάντων εἶναι τὰ μέγιστα· ἕκαστα δὲ ἀριθμοῦνται τέσσαρα. Ὁ ἀπόστολος Ματθαῖος χαρακτηρίζει αὐτὰ· χρέη πρὸς τὸν Θε-

Η ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΑΚΘΕΣΙΣ
τοῦ 1862.

Τὰ πρωτοφανῆ πράγματα φαίνονται ἔχοντα εἰς τὰ ὄμματα τοῦ δημοσίου χάριν τινὰ, τῆς ὁποίας ἀμοιροῦσιν αἱ ἐπαναλήψεις, καὶ τελειότεραι γινόμεναι. Τὸ νέον ἀσκεῖ ἐπὶ τῆς ὁράσεως μαγείαν, ἥτις πολλάκις ἐξαπατᾷ καὶ τοὺς ἐμβριθεστέρους νόας. Ποῦ ὁ κρότος ἐκεῖνος τῆς ἐκθέσεως ἥτις ἔλαβε χώραν ἐν Λονδίνῳ πρὸ δέκα ἐτῶν; Ὁ τῆς σημερινῆς εἶναι πολὺ ὀλιγώτερος, ἐνῷ ὁμολογεῖται ἐν γένει ὅτι αἱ τέχναι προώδευσαν ἐν τῷ μεταξὺ, καὶ ὅτι πολλὰ μὲν ἔκτοτε ἐφευρέθησαν νέα πράγματα, ἅπαντα δ' ἐν γένει ἐτελειοποιήθησαν κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἧττον. Φεῦ! ὁ ἄνθρωπος εἶναι φύσει ἀψίκορος· ἐκ τούτου δὲ καὶ ἀλλοπρόσαλλος καὶ ἄδικος. Μὴ φαίνεται παράδοξον, εἶπε γάλλος τις λογογράφος ἐκ τῶν συγχρόνων, ὅτι τὴν ὡραιοτέραν γυναῖκα ἐνδέχεται ν' ἀμελήσῃ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς χάριν μιᾶς ἀσχήμου. Ἡ ἄσχημος, εἶναι ἄσχημος, ἀλλ' ὑπερτερεῖ τὴν εὔμορφον ἐπειδὴ εἶναι ΑΛΛΗ.

Ὑπεσχέθημεν νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην περιγραφὴν τῶν ἀξιολογωτέρων πραγμάτων τῆς ἐκθέσεως τοῦ 1862· ἀρχόμεθα τούτȣ σήμερον, συνάγοντες τὴν ὕλην ἐκ διαφόρων πηγῶν.

Τίς δὲν ἐνθυμεῖται τὸν ἐνθουσιασμὸν ὃν εἶχε διεγείρει τὸ Κρυστάλλινον Παλάτιον τοῦ 1851, τὸ ἐλαφρὸν ὡς ὁ ἀὴρ, τὸ ὑψηλὸν εἰς τοσοῦτον, ὥστε ἐσκέπαζε μίαν γιγαντώδη πτελέαν, καὶ εὐρὺ, ὥστε ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ ἑκατὸν χιλιάδας ψυχῶν! Ἀλλ' ἡ πεῖρα ἀπέδειξε τότε ὅτι τὰ ἐξ ὑάλου καὶ σιδήρου οἰκοδομήματα δὲν κατορθοῦται νὰ ἦναι ὅλως ἀδιαπέραστα ὑπὸ τῆς βροχῆς· πρὸς δὲ τοῦτο ἔχουσι καὶ χρείαν ἐπισκευῆς πολυδαπάνου καὶ σχεδὸν ἀδιαλείπτου. Τὸ σημερινὸν παλάτιον τῆς ἐκθέσεως εἶναι κατεσκευασμένον ἐκ πλίνθων ὀπτῶν, ξύλων, σιδήρου καὶ πιλήματος πισσασφαλτωμένου. Δὲν ἐπαινεῖται ἡ ἀρχιτεκτονική του· εἶναι ἑρμαφρόδιτος, λέγουσιν, ἀλλ' ὁ ἀρχιτέκτων ἐπρόσεξε μᾶλλον νὰ ἐγείρῃ μίαν οἰκοδομὴν κατάλληλον εἰς τὴν χρῆσίν της, ἢ εὐάρεστον εἰς τὴν ὅρασιν καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς τέχνης.

Ἔχει τέσσαρας κυρίας εἰσόδους, σταυροειδῶς. Ὁ εἰσερχόμενος διὰ τῆς πρὸς δυσμὰς, εὑρίσκεται ὑπὸ μέγαν θόλον. Ἐντεῦθεν ἄρχονται τὰ ἀλλοδαπὰ προϊόντα, διῃρημένα εἰς τμήματα. Πᾶν τμῆμα περιλαμβάνει τὰ προϊόντα ἑνὸς τόπου. Δεξιόθεν ἔχεις τὰ τμήματα τῆς Γερμανίας, Γαλλίας, Ἱσπανίας, Πορτογαλλίας, Ἰταλίας καὶ Ῥώμης. Ἀριστερόθεν, τὰ τῆς Αὐστρίας, Βελγικῆς, Ὁλλανδίας, Ἑλβετίας, Δανίας, Σουηδίας καὶ Νορβηγίας, Ῥωσσίας, Τουρκίας, Βρασιλίας καὶ Ἑλλάδος. Τὰ ξένα τμήματα κατέχουσι τὸ ἥμισυ μέρος τῆς οἰκοδομῆς, μέχρι τοῦ κέντρου αὐτῆς. Ἐκεῖθεν ἄρχεται ἡ ἔκθεσις τῶν ἀγγλικῶν προϊόντων, ἐντὸς τῆς ὁποίας κεῖνται καὶ τὰ τμήματα τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, τῆς Κίνας καὶ τῆς Ἰαπωνίας.

Ἡ Μεγάλη Βρετανία ἀριθμεῖ 6,965 ἐκθέτας, καὶ ἐκ τῶν ἀποικιῶν της ἑτέρους 2,234. Δι' ὅλους τοὺς ἄλλους τόπȣς ἀριθμοῦνται ἐκθέται περὶ τοὺς 18,000 ὧν 3621 διὰ τὴν Γαλλίαν μετὰ τῶν ἀποικιῶν της καὶ 1410 διὰ τὴν Αὐστρίαν.

Εἰς τὸ μέσον τῆς κυρίας διόδου, καθ' ὅλον τὸ μῆκος αὐτῆς, εἶναι στημένα τρόπαια παντὸς σχήματος καὶ μεγέθους, ἐμποδίζοντα τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ νὰ συμπεριλάβῃ δι' ἑνὸς βλέμματος ὅλην τὴν ἐσωτερικὴν ὄψιν τοῦ παλατίου, καὶ παριστῶντα αὐτὸ μᾶλλον ὡς τουρκικὸν βεζεστένιον. Ὑπὸ τὸν θόλον τῆς δυτικῆς εἰσόδου εἶναι στημένος εἷς ἄμβων γοτθικοῦ ῥυθμοῦ· ἔργον ξυλογλύφου βέλγου. Δεξιόθεν αὐτοῦ ἐγείρονται τὰ τρόπαια τῆς Γερμανίας, συγκείμενα ἐξ ἀργιλλοπλάστων σκευῶν τοῦ Βερολίνου, ἐκ πετραδίων τιμαλφῶν, μυρίων πραγμάτων ἐκ σιδήρου χυτοῦ, ἑνὸς κανονίου, μιᾶς συλλογῆς ῥαβδίων τοῦ Ἀμβούργου, καὶ ἀγαλμάτων ἢ προτομῶν.

Ἀριστερόθεν τοῦ ἄμβωνος, ἡ Αὐστρία ἐκθέτει, ἐν εἴδει τροπαίων, ἀγάλματα μαρμάρινα, λυχνίας κρυσταλλίνους τῆς Βοημίας, συλλογὴν ἀδαμάντων δείγματα τυπογραφικά, ὅπλα, ἀργιλλόπλαστα καὶ ὑάλινα σκεύη, καὶ ὀρειχάλκινα διαφόρων εἰδῶν καὶ χρήσεων πράγματα.

Παρέκει ἡ Βελγικὴ ἐκθέτει ἐν σχήματι τροπαίου καθρέπτας μεγαλοπρεπεῖς καὶ κηρία σπερμακήτινα· ἡ Ὁλλανδία, ἔπιπλα καὶ ἔργα ξυλογλυφικά· ἡ Ἑλβετία, ξυλογλυφικὰ ἔργα καὶ αὐτὴ, καὶ μουσικὰ ὄργανα· ἡ Δανία σκεύη ἀργιλλόπλαστα· ἡ Σουηδία, μίαν ἄγκυραν· ἡ Ῥωσσία, στήλας ἰάσπιδος καὶ πορφυρίτου. Τὸ τρόπαιον τῆς Γαλλίας συνίσταται εἰς μεγάλην τινα στοὰν ἐκ χυτοῦ σιδήρου, μήκους μὲν 150 ποδῶν, πλάτους δὲ 17, ὕψους δὲ 25. Εἰς τὸ κέντρον αὐτῆς θὰ τεθῇ μέγιστός τις καθρέπτης, τὸν ὁποῖον θαυμάζουσι διὰ τὴν λαμπρότητα αὐτοῦ· ἔχει 16 ποδῶν καὶ ἡμίσεως ὕψος καὶ 10 καὶ ἡμίσεως πλάτος. Ἀμφοτέρωθεν αὐτοῦ εἶναι τεθειμένοι δύο λέοντες φυσικοῦ μεγέθους, ἐκ σιδήρου χυτοῦ, ἀναπαυόμενοι ἐπὶ βάθρων ἐκ γρανίτου. Εἰς τὰς εἰσόδους τῆς στοᾶς θὰ στηθῶσιν ἀμφοτέρωθεν λυχνίαι ἐξ ὀρειχάλκου ἐπικεχρυσωμένου, πεποικιλμέναι διὰ κρυστάλλων. Ἡ διάμετρος τῶν λυχνιῶν τούτων εἶναι 6 ποδῶν. Αἱ τέσσαρες κυριώτεραι στῆλαι τῆς εἰσόδου τῆς στοᾶς εἶναι τυλιγμέναι μὲ τάπητας γαλλικούς.

Τὸ τρόπαιον τῆς Ἰταλίας σύγκειται ἐξ ἐπίπλων καὶ χαρτικῶν εἰδῶν. (ἀκολουθεῖ.)

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΥΡΙΛΛΟΣ Ο ΛΟΥΚΑΡΙΣ,
ὑπερμαχῶν κατὰ τῶν Ἰησουϊτῶν.

(Συνέχεια.)

Οἱ ἰησουῖται ὑπέστησαν καὶ ταύτην τὴν ἧτταν, ἀλλ' ἐπεφύλαξαν ἑαυτοῖς τρόπον τοῦ νὰ ἐξέλθωσι τῆς ἀμηχανίας. Ἐν τῷ μίσει των κατὰ τοῦ Κυρίλλου καὶ ἐν τῇ μνησικακίᾳ των, ἐπεκαλέσθησαν τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρέσβεως τῆς Γαλλίας, κόμητος Κέζη, ἐνθέρμου ζηλωτοῦ τοῦ καθολικισμοῦ. Ὁ πρέσβυς, φυσικῷ τῷ λόγῳ, ἔδραξεν ἀσμένως τὴν εὐκαιρίαν ὅπως ὑποστηρίξῃ τοὺς ἰησουΐτας πρὸς δόξαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς ῥωμαϊκῆς. Τοῖς ὑπεσχέθη τὴν ἀντίληψιν αὐτοῦ καὶ πᾶσαν ὑπηρεσίαν. Οἱ μαθηταὶ τοῦ Λογιόλα ἐνεπλήσθησαν θάῤῥους καὶ εὐφροσύνης, καὶ νέον ἀμέσως συνέλαβον σχέδιον, μέλλον, κατ' αὐτοὺς, νὰ ῥίψῃ ὁριστικῶς ἀπὸ τοῦ πατριαρχικοῦ θρόνου τὸν Κύριλλον.

Ἐν τούτοις ὁ φρόνιμος Κύριλλος ἀντέπραττε δραστηριώτερον κατὰ πάσης ῥαδιουργίας των, μὴ παύων τὰς παραινέσεις του πρὸς τοὺς ὀρθοδόξους, ἵνα ἐμμείνωσιν ἀκλόνητοι εἰς τὴν πίστιν τῶν πατέρων των, καὶ γνωστοποιῶν αὐτοῖς τοὺς μυστικοὺς τῶν παπιστῶν σκοπούς· ἕως οὗ, κατὰ μῆνα ἀπρίλιον τοῦ 1623, κατεμηνύθη ὁ Κύριλλος Λούκαρις εἰς τὴν τȣρκικὴν κυβέρνησιν ὡς ἔχων σχέσεις μυστικὰς μὲ τὸν μέγαν δοῦκα τῆς Τοσκάνης, ἵνα παραδώσῃ εἰς αὐτὸν μίαν τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου. Ὅσον μωρὰ καὶ ἂν ὑπῆρχεν αὕτη ἡ νέα συκοφαντία, ὅμως ἐπενοήθη ἐπιτηδείως, ἐπειδὴ πρὸ πολλοῦ ἤδη οἱ Τοῦρκοι ἐφοβοῦντο τὴν Τοσκάναν, ἧς τὰ στρατεύματα συνεχῶς ἐπεχείρουν ἐπιδρομὰς εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ἑλλησπόντου· ὥστε ἐπιστεύθη εὐκόλως ἡ συκοφαντία αὕτη, καὶ διότι μάλιστα οἱ ἰησουῖται προσέφερον εἰς τὸν Οὐσσεῒν 20,000 δουκάτων, ἵνα ἀποδεχθῇ τὴν κατηγορίαν ὡς βάσιμον. Ὁ μέγας βεζίρης, χωρὶς ἄλλην ἐξέτασιν, συνέλαβε τὸν πατριάρχην καὶ τὸν ἐξώρισεν εἰς τὴν νῆσον Ῥόδον, ὅπου κατ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπέμποντο ἅπαντες οἱ φωρόμενοι ἐπὶ πολιτικοῖς ἐγκλήμασι.

Οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ κατεθλίβησαν μαθόντες τὴν συμφορὰν ταύτην τοῦ ἀρχιποίμενος αὐτῶν, ἐπειδὴ μάλιστα ἐγίνωσκον τὴν ἀθωότητά του καὶ τὰς ῥαδιουργίας τῶν ἰησουϊτῶν· ἀπεφάσισαν δὲ νὰ τῷ μείνωσι πιστότατοι, καὶ ὅταν ἐπροτάθη αὐτοῖς νὰ ἐκλέξωσι νέον πατριάρχην, ὁ λαὸς καὶ ὁ κλῆρος ἀντέστησαν ὁριστικῶς. "Ἡμεῖς ἔχομεν, εἶπον, τὸν νόμιμον ποιμένα ἡμῶν, διατί νὰ ἐκλέξωμεν ἕτερον; Ὁ Κύριλλος εἶναι εἰς τὴν ἐξορίαν· τοῦτον ἀπόδοτε ἡμῖν!„ Οὐδεὶς δὲ τῶν ὀρθοδόξων ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ τὸν φόρον ὅστις συνήθως ἀπῃτεῖτο κατὰ τὴν ἐκλογὴν παντὸς νέου πατριάρχου. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου καὶ οἱ ἰησουῖται κατέβαλλον πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα νικήσωσι τὴν ἀντίστασιν τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐνθρονίσωσιν ἕνα ἐκ τῶν ὀπαδῶν των. Τοῦτο τέλος καὶ κατώρθωσαν.

Μεταξὺ τῶν μητροπολιτῶν ἔτυχόν τινες μὴ συμμεριζόμενοι κατὰ πάντα τὴν ἀγάπην καὶ τὸ σέβας τοῦ ποιμνίου τῆς Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὸν Κύριλλον· εἷς ἐξ αὐτῶν ἦτον ὁ Ἀδριανουπόλεως Ἄνθιμος. Ἄνθρωπος πλούσιος καὶ φιλόδοξος, ἀνιώμενος ἐν Ἀδριανουπόλει, καὶ ζητῶν φιλοδόξως εὐρύτερον στάδιον, συνέλαβε τὴν ἰδέαν νὰ καθέξῃ τοὺς πατριαρχικοὺς θώκους. Πρὸ πολλοῦ ἤδη οἱ ἰησουῖται, ὀσφρανθέντες τὴν ἔφεσίν του ταύτην, ἐνήργουν παρ' αὐτῷ καὶ τὸν ἐνεθάῤῥυνον ὑποσχόμενοι τὴν συνδρομὴν καὶ προστασίαν τοῦ γάλλου πρέσβεως. Ὁ ἀσθενὴς οὗτος γέρων δὲν ἴσχυσε κατὰ τῶν πειρασμῶν τούτων· ὑπεσχέθη καὶ ἐπλήρωσεν εἰς τὴν τουρκικὴν κυβέρνησιν ποσότητα χρημάτων σημαντικὴν, καὶ πάραυτα ἐκηρύχθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως. Οἱ κάτοικοι τῆς πρωτευούσης, καίτοι ἐπιθυμοῦντες μᾶλλον τὴν ἐπάνοδον τοῦ Κυρίλλου, ἠναγκάσθησαν ὅμως ἐπί τινα καιρὸν νὰ κλίνωσι τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν Ἄνθιμον, κυρίως πρὸς ἀποφυγὴν τῆς ὠμότητος τοῦ Οὐσσεΐν. Ὁ πρέσβυς καὶ οἱ ἰησουῖται, εἰς τὰς ἐνεργείας τῶν ὁποίων πρὸ πάντων ὠφείλετο ἡ μεταβολὴ αὕτη, ἠγάλλοντο διὰ τὴν ἔκβασιν τῶν προσπαθειῶν των. Ἐξέπεμψαν χωρὶς ἀναβολῆς ταχυδρόμον εἰς Ῥώμην, καὶ ἀνήγγειλαν εἰς τὸν Πάπαν τὸν θρίαμβον τοῦ γάλλου πρέσβεως, ἢ, μᾶλλον εἰπεῖν, τὸν θρίαμβον των ἰησουϊτῶν ἐπὶ τῆς ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὁ πάπας Οὐρβανὸς Η', λίαν ἀφωσιωμένος τῇ Γαλλίᾳ, τόσον εὐηρεστήθη ἐκ τῆς ἀγγελίας ταύτης, ὥστε ἔγραψεν ἰδίαν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν κόμητα Κέζην, εὐχαριστήριον. "Οἱ ἐν Κωνσταντινουπόλοι μεγάλοι σου ἆθλοι, τῷ ἔγραφεν, ἐνέπλησαν χαρᾶς τὴν ῥωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν. Ἔγνωμεν ἐν ἀγαλλιάσει τὰς συμφορὰς τοῦ υἱοῦ ἐκείνου τοῦ σκότους, τοῦ μαχητοῦ ἐκείνου τῆς κολάσεως (ἐννοεῖται δὲ ὁ Κύριλλος Λούκαρις), καὶ τὸ κατὰ τῆς αἱρέσεως ἐπαχθὲν τραῦμα, ὅτε ἐκάλεσας ὡς πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως τὸν ὁσιώτατον πατέρα Ἄνθιμον, κτλ.„ Ὁ Πάπας καὶ οἱ ἰησουῖται ἐνόμιζον ἤδη τὸν θρίαμβόν των ὁριστικὸν, ἀλλ' ὁ Θεὸς δὲν ἐπέτρεψε τὴν πραγματοποίησιν τῶν μυσαρῶν σχεδίων των. Ὁ Κύριλλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν θέσιν αὐτοῦ. (ἀκολουθεῖ.)

Ὁ ἀρχιπρεσβύτερος Π α υ λ ώ φ.

(Ἐκ τῆς Χριστ. Ἑνώσεως.)

ΣΛΑΒΙΚΑΙ ΕΠΑΡΧΙΑΙ.

Ἐκ Βελιγραδίου γράφουσιν ὑπὸ ἡμερομηνίαν (12) 24 μαΐου.

"Καὶ χθὲς σᾶς ἔγραψα τὰ δέοντα περὶ τῆς διενέξεως ἥτις ἀνεφύη μεταξὺ τῆς σερβικῆς κυβερνήσεως καὶ τῶν ἐν τῷ φρουρίῳ ὀθωμανικῶν ἀρχῶν. (Ἴδε ἐν τῷ προλαβόντι φύλλῳ τῆς Ἡ μ έ ρ α ς.) Σήμερον σπεύδω νὰ σᾶς ἀναγγείλω, ὅτι ὁ πασσᾶς δὲν ἠθέλησε νὰ δώσῃ τὴν ζητηθεῖσαν ἱκανοποίησιν, ἤτοι τὴν τιμωρίαν τοῦ ὀθωμανοῦ ἀξιωματικοῦ, ὅστις ἐτόλμησε νὰ κτυπήσῃ τοὺς σέρβους χωροφύλακας. Ἑπομένως, συνελθὸν σήμερον τὸ ὑπουργικὸν συμβούλιον εἰς σύσκεψιν, καὶ λαβὸν ὑπ' ὄψιν ὅτι ὁσημέραι αὐξάνουσι πανταχοῦ τῆς Σερβίας αἱ αὐθαιρεσίαι τῶν Ὀθωμανῶν ἐπὶ τῶν χριστιανῶν ὑπηκόων, τοῦ λοιποῦ ὅσοι τῶν Ὀθωμανῶν πράττωσι πλημμελήματα ἢ ἐγκλήματα ἐντὸς τῆς σερβικῆς χώρας, θὰ τιμωρῶνται κατὰ τοὺς νόμους τοῦ τόπου. Ἤδη δὲ ὁ διοικητὴς τῆς πόλεως τοῦ Βελιγραδίου διετάχθη παρὰ τοῦ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργοῦ νὰ μὴ παραδίδῃ πλέον τοὺς ἐνόχους ἐγκλημάτων ἢ πλημμελη-

---

ὸν, (Ματθ. ϛ') χρέη πρὸς ἑαυτὸν, (Ματθ. Ε', 29, 30) χρέη πρὸς τὸν πλησίον (Ματθ. Ζ', 12) χρέη πρὸς τὰ κτίσματα (Ματθ., ϛ', 20, 25). Περὶ δὲ τῶν ἄλλων χρεῶν, ὁ ἐπίσκοπος εἶχεν εὕρει αὐτὰ χαρακτηριζόμενα ἀλλαχόσε καὶ ἐντελλόμενα· πρὸς μὲν τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς ὑπηκόους, ἐν τῇ πρὸς Ῥωμαίους Ἐπιστολῇ· πρὸς δὲ τοὺς δικαστὰς, τὰς συζύγους, τὰς μητέρας καὶ τοὺς νέους, ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πέτρου· πρὸς δὲ τοὺς συζύγους, τοὺς πατέρας, τὰ παιδία καὶ τοὺς ὑπηρέτας, ἐν τῇ πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολῇ· πρὸς δὲ τοὺς πιστοὺς, ἐν τῇ πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῇ· πρὸς δὲ τὰς παρθένους, ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολῇ. Ὅλας τὰς παραγραφὰς ταύτας συνέταττε φιλοπόνως ὁ Μυριὴλ εἰς ἓν ἁρμονικὸν ὅλον, τὸ ὁποῖον ἤθελε ν' ἀφιερώσῃ εἰς τὰς ψυχάς.

Ἦτον ἡ ὥρα ὀγδόη, καὶ εἰσέτι εἰργάζετο, γράφων, ὄχι μὲ τὴν ἀπαιτουμένην ἄνεσιν, διότι μετεχειρίζετο μικρὰ τεμάχια χαρτίου τετράγωνα, καὶ εἶχεν ἐπὶ τῶν γονάτων του ἠνεῳγμένον μέγα τι βιβλίον, ἐνοχλοῦν τὰς κινήσεις του, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ κυρὰ Δοξαστὴ, διὰ νὰ λάβῃ κατὰ τὸ σύνηθες τὰ ἀργυρᾶ μαχαιροπέρονα ἀπὸ τῆς θυρίδος, παρὰ τὴν κλίνην τοῦ ἐπισκόπου. Μετ' ὀλίγον δὲ, αἰσθανθεὶς οὗτος ὅτι ἡ τράπεζα ἡτοιμάσθη, καὶ ὅτι ἴσως ἡ ἀδελφή του τὸν ἐπερίμενε διὰ νὰ δειπνήσωσιν, ἔκλεισε τὸ βιβλίον του, ἠγέρθη, καὶ μετέβη εἰς τὸ ἑστιατήριον.

Τὸ ἑστιατήριον ἦτον, ὡς εἴπομεν, ἐπιμήκης τις αἴθουσα, μὲ θύραν ἀνοιγομένην πρὸς τὴν ὁδὸν, καὶ παράθυρον πρὸς τὸν κῆπον. Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐνησχολεῖτο θέτουσα ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ τελευταῖα τῶν χρησίμων πρὸς τὸ φαγεῖν, καὶ συγχρόνως συνδιελέγετο μὲ τὴν κυρίαν Βαπτιστίνην.

Ἐπὶ τῆς τραπέζης ἵστατο λύχνος· ἡ τράπεζα ἔκειτο πλησίον τῆς ἑστίας, ἔνθα ἐλαμπάδιζε φωτία ἀρκετὰ καλή.

Εὐκόλως δύναται ὁ ἀναγνώστης νὰ φαντασθῇ τὰς δύο ἐκείνας γυναῖκας, ἀμφοτέρας ὑπερεξηκοντούτιδας· τὴν κυρὰν Δ[illegible]στὴν, κοντὴν, χονδρὴν, ζωηράν· τὴν κυρίαν Βαπτιστίνην προσηνῆ, [illegible]την, ἰσχὴν, ὀλίγον τι ὑψηλοτέραν τοῦ ἀδελφοῦ της, φοροῦσαν ἐσθ[illegible] χρώματος φύλλου, χρώματος τὸ ὁποῖον ἦτο τοῦ συρμοῦ ἐν ἔτει 1806, ὅτε εἶχεν ἀγοράσει τὸ φόρεμα τοῦτο εἰς Παρισίους, καὶ τὸ ἐφύλαττεν ἔκτοτε. Ἂν θέλετε νὰ μεταχειρισθῶμεν τοὺς χυδαιοτέρους ὅρους, οἵτινες ἔχουν τὸ καλὸν νὰ ἀκφράζωσι μὲ μίαν μόνην λέξιν ὅλην ἰδέαν, πρὸς ἐξήγησιν τῆς ὁποίας δὲν θὰ ἐξήρκει ὁλόκληρος σελὶς, ἡ μὲν κυρὰ Δοξαστὴ εἶχεν ὅλον τὸ ἦθος μιᾶς χ ω ρ ι ά τ ι σ σ α ς, ἡ δὲ κυρία Βαπτιστίνη, μιᾶς κ υ ρ ᾶ ς. Ἡ κυρὰ Δεξαστὴ ἐφόρει εἰς τὴν κεφαλὴν λευκὴν καλύπτραν, εἰς τὸν λαιμὸν ἓν ἀσήμαντον ἐγκόλπιον χρυσοῦν, τὸ μόνον γυναικεῖον κόσμημα εὑρισκόμενον εἰς ἐκείνην τὴν οἰκίαν, ἓν λευκότατον στηθόπανον, μίαν μέλαιναν ἐσθῆτα μὲ πλατείας καὶ βραχείας χειρίδας μίαν ἐμπροσθοποδίαν βαμβακίνην μὲ πλινθία ἐρυθρὰ καὶ πράσινα, χονδρ[illegible]πέδιλα καὶ περικνημῖδας κιτρίνου χρώματος, ὁποίας φοροῦσιν αἱ [illegible]ταλιώτιδες. Τῆς δὲ κυρίας Βαπτιστίνης ἡ ἐσθὴς ἦτο κατὰ τὸν συρμ[illegible]

01ά8 μκοντὴ, χειρίδες στεναὶ μὲ ἐπωμίδας καὶ μὲ κομβία. [illegible]

κρυπτε δὲ τὰ ψαρὰ τῆς κεφαλῆς της μαλλία ὑπὸ φενάκην βοστρυχισμένην καὶ τὸ σχῆμα κόμης παιδίου ἔχουσαν.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐφαίνετο γυνὴ νοήμων, ζωηρὰ καὶ ἀγαθὴ, μολονότι εἶχε τὰς δύο γωνίας τοῦ στόματός της ἀνιούσας ἀνίσως, τὸ δὲ ἄνω χεῖλός της παχύτερον τοῦ κάτω, καὶ ταῦτα τὴν ἔδιδον χαρακτῆρά τινα δυστροπίας καὶ δεσποτισμοῦ. Ἐνόσῳ ὁ ἐπίσκοπος ἐσιώπα, αὕτη τὸν ὡμίλει ὁριστικῶς, μ' ἐλευθερίαν τινα μόλις ὑπὸ τοῦ σεβασμοῦ συνεχομένην, ἀλλ' ἅμα ὁ δεσπότης ἤνοιγε τὸ στόμα του, ὑπήκουεν, ὡς εἴδομεν, παθητικῶς καὶ αὐτὴ ὡς ἡ κυρία Βαπτιστίνη. Ἡ κυρία Βαπτιστίνη οὔτε κἂν ὡμίλει. Περιωρίζετο ὑπακούουσα καὶ χαριζομένη ἀείποτε. Ἔτι καὶ νέα, ἡ κυρία Βαπτιστίνη δὲν ἦτον εὐειδής· εἶχε τὰ κυανᾶ ὄμματά της ὀγκώδη πολὺ καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιφάνειαν τοῦ μετώπου της, τὴν ῥῖνα ἐπιμήκη καὶ ἀνασυρμένην· ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν της, τὸ ὅλον της, παρίστων, ὡς εἴπομεν καὶ ἀλλαχοῦ, ἀνέκφραστον ἀγαθότητα. Ἐκ γενετῆς ὑπῆρξε προωρισμένη εἰς τὴν πραότητα τὴν εὐαγγελικήν· ἡ πίστις δ' ἔπειτα, ἡ ἀγάπη, ἡ ἐλπὶς, αἱ τρεῖς αὗται ψυχοτρόφοι ἀρεταὶ, ἀνύψωσαν ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὴν πραότητα ταύτην μέχρι τῆς ἁγιότητος. Ἡ φύσις ἔπλασε πρόβατον, καὶ ἡ θρησκεία ἐκ προβάτου ἄγγελον. Ταλαίπωρε κόρη ἁγνή! Γλυκεῖα ἐκλείψασα μνήμη!

Ἡ Βαπτιστίνη τοσάκις ἔκτοτε διηγήθη τὰ κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα διατρέξαντα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐπισκόπου, ὥστε πολλοὶ τῶν εἰσέτι ζώντων ἐνθυμοῦνται καὶ τὰς ἐλαχίστας λεπτομερείας αὐτῶν.

Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ ἐπίσκοπος εἶχεν εἰσέλθει, ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐλάλει μὲ ζωηρότητά τινα πρὸς τὴν ἀδελφήν του, περὶ πράγματος τὸ ὁποῖον αἰωνίως ἐκοπάνιζε, καὶ εἰς τὸ ὁποῖον ὁ δεσπότης εἶχε συνειθίσει πρὸ πολλοῦ. Ἐπρόκειτο περὶ τῶν κλείθρων τῆς θύρας τοῦ δρόμου.

Φαίνεται ὅτι ἡ κυρὰ Δοξαστὴ, ἐξελθοῦσα ν' ἀγοράσῃ ἐδώδιμόν τι διὰ τὸν δεῖπνον, εἶχεν ἀκούσει ἀνθρώπους ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν δρόμον νὰ ὁμιλῶσι μεταξὺ των. Κάποιος, ἔλεγον, ἄνθρωπος ὕποπτος, ἄνθρωπος ἀπαισίας μορφῆς, ἦλθεν εἰς τὴν πόλιν ἐκεῖνο τὸ ἑσπέρας, καὶ περιεφέρετο, καὶ φρόνιμα ὁ καθεὶς θὰ ἔκαμνε νὰ μὴ μείνῃ ἀργὰ ἔξω τῆς οἰκίας του, ἐπειδὴ ἦτον ἐνδεχόμενον νὰ ἀπαντηθῇ διὰ νυκτὸς ὑπ' αὐτοῦ, καθόσον μάλιστα ἡ ἀστυνομία ἐγίνετο κακῶς, διότι ὑπῆρχεν ἐχθροπάθεια μεταξὺ τοῦ κυρίου νομάρχου καὶ τοῦ κυρίου δημάρχου, οἵτινες ἐζήτουν καὶ οἱ δύο νὰ προκαλέσωσι πράγματα, διὰ νὰ εὕρῃ ἀφορμὴν ὁ εἷς νὰ ῥίψῃ τὰ πταίσματα εἰς τὸν ἕτερον. Ὥστε πᾶς φρόνιμος ἄνθρωπος ἦτον ἀνάγκη νὰ φροντίσῃ μόνος περὶ τῆς ἰδίας του ἀσφαλείας, ἵνα κλείσῃ τὴν οἰκίαν του ἐπιμελῶς, νὰ κλειδώσῃ καὶ ν ὰ π ε ρ α ν τ ώ σ ῃ κ α λ ὰ τ ὰ ς θ ύ ρ α ς τ ο υ.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐπίτηδες ἔδοσε τόνον εἰς τὸν τελευταῖον λόγον τοῦτον· ἀλλ' ὁ ἐπίσκοπος, ἅμα ἐλθὼν ἐκ τοῦ θαλάμου του, ὅπου ᾐσθάνθη ψῦχος, ἐκάθησεν ἔμπροσθεν τῆς ἑστίας καὶ ἐθερμαίνετο, καὶ εἶχεν εἰς ἄλλα τὸν νοῦν· ὥστε δὲν ἐφάνη διόλου προσέξας εἰς τὸν τόνον τοῦ λόγου τὸν ὁποῖον ἔῤῥιψεν ἡ κυρὰ Δοξαστή. Αὕτη ἐπανέλαβε τὸν αὐτὸν λόγον. Τότε λοιπὸν, ἡ κυρία Βαπτιστίνη, θέλουσα νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν θεράπαιναν, χωρὶς ὅμως καὶ νὰ ἀπαρέσῃ εἰς τὸν ἀδελφόν της, ἐτόλμησε νὰ εἴπῃ μὲ συστολὴν, — Ἠκούσετε, δεσπότη, τί λέγει ἡ κυρὰ Δοξαστή;

— Ναὶ, κάτι ἤκουσα, ἀλλὰ δὲν ἐπρόσεξα καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ ἐπίσκοπος. Καὶ στρέψας ὀλίγον τὴν καθέδραν του, θέσας τὰς δύο του χεῖρας ἐπὶ τῶν γονάτων, καὶ ἀνεγείρας πρὸς τὴν γραῖαν θεράπαιναν τὸ ἱλαρὸν πρόσωπόν του, φωτιζόμενον κάτωθεν ὑπὸ τῆς φλογὸς τῆς ἑστίας· — Τί ἔλεγες; τί ἔτρεξεν, εἶπες; τί ἀκολουθεῖ; Εἰς κανένα μέγαν κίνδυνον εὑρισκόμεθα;

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἤρχησεν ἐκ νέου ὅλην τὴν ἱστορίαν της, προσθέτουσα καὶ ὑπερβολὰς, ἂν καὶ χωρὶς νὰ τὸ αἰσθάνεται. Κάποιος ὡσὰν ἀτσίγγανος, ὡσὰν γύφτος, ἕνας ξυπόλητος ἄνθρωπος, εἶδος ζήτουλα, ἐπικίνδυνος ὅμως, πολὺ ἐπικίνδυνος, εὑρίσκετο αὐτὴν τὴν ὥραν, ὡς φαίνεται, εἰς τὴν πόλιν. Ὑπῆγεν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ καταλύσῃ εἰς τοῦ Λαβάρου τὸ ξενοδοχεῖον, ἀλλὰ δὲν ἠθέλησαν νὰ τὸν δεχθοῦν. Τὸν εἶδαν ἐκεῖ περὶ τὸ μούχρωμα νὰ τριγυρνᾷ. Ἕνας ἄνθρωπος μὲ σακκὶ εἰς τὸν ὦμον καὶ μὲ σχοινί. Ἕνας ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, ἀγριάνθρωπος.

— Ἀληθινά; εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος.

Ἡ ἐρώτησις αὕτη ἐνεθάῤῥυνε τὴν κυρὰν Δοξαστήν· τὴν ἐφάνη σημαίνουσα ὅτι ὁ ἐπίσκοπος δὲν ἀπεῖχε τοῦ νὰ φοβηθῇ ἐπίσης· ἐξηκολούθησε λοιπὸν μὲ θρίαμβον· — Ναὶ, δεσπότη μου, νὰ ἔχω τὴν εὐχή σας. Καθὼς σᾶς τὰ λέγω, ἀπαράλλακτα. Νὰ ξεύρετε ὅτι ἀπόψε κάτι θὰ συμβῇ κακὸν μέσα εἰς τὴν πολιτεία. Ὅλος ὁ κόσμος τὸ λέγει. Εἶναι δὰ τώρα προκομμένη καὶ ἡ ἀστυνομία μας (ἐπανάληψις ὠφέλιμος). Νὰ ζῇ κανεὶς εἰς ἕνα βουνότοπον, καὶ νὰ μὴν ἔχῃ τὴν νύκτα εἰς τοὺς δρόμους οὔτε κἂν φανάρια! Βγαίνεις ἔξω, καὶ δὲν ἠμπορεῖς νὰ ἰδῇς τὸ δάκτυλό σου. Κατάστασις εἶναι αὐτή; Θέλω νὰ σᾶς ὁρίσω, δεσπότη μου, καθὼς καὶ ἡ κυρὰ ἀπ' ἐδῶ λέγει τὸ ἴδιο . . .

— Ἐγὼ, διέκοψεν ἡ ἀδελφὴ, ἐγὼ δὲν λέγω τίποτε. Ὅ,τι κάμῃ ὁ ἀδελφός μου εἶναι καλὰ καμωμένον.

Ἡ κυρὰ Δοξαστὴ ἐξηκολούθησεν, ὡς νὰ μὴ ἔγινε ποσῶς αὐτὴ ἡ διαμαρτύρησις. — Ναὶ, μάλιστα. Ἐλέγαμεν λοιπὸν, ὅτι αὐτὸ τὸ σπῆτι δὲν εἶναι καθόλου ἀ σ φ α λ ή ς· ὅτι, ἂν ὁ δεσπότης μὲ δίδῃ τὴν ἄδεια, ἠμποροῦσα νὰ πεταχθῶ εἰς τοῦ κλειδαρᾶ, τοῦ κὺρ Πανάγου, νὰ τὸν εἰπῶ νὰ ἔλθῃ, νὰ βάλῃ εἰς τὴν θύρα μας τὰ παλαιά της σίδερα. Τὰ ἔχω φυλαγμένα. Εἶναι μιᾶς στιγμῆς ὑπόθεσις. Ἐπειδὴ ἐγὼ λέγω, δεσπότη μου, ἀπόψε πρέπει νὰ ἔμβῃ τὸ μεγάλο τὸ σίδερο, καὶ ἂς ἦτον καὶ μόνον δι' αὐτὴν τὴν νύκτα· ἐπειδὴ μία θύρα ὁποῦ ἐμπορεῖ ν' ἀνοιχθῇ ἀπ' ἔξω, ἀπὸ τὸν πρῶτον περαστικὸν ὁποῦ θελήσῃ, λέγω πῶς εἶναι πρᾶγμα νὰ φοβηθῇ ἕνας ἄνθρωπος· καὶ μάλιστα ὁποῦ ἔχετε, δεσπότη μου, τὴν συνήθεια νὰ λέγετε πάντοτε, εἰς ὅποιον καὶ ἂν ἦναι, νὰ ὁρίσῃ μέσα, καὶ ὁποῦ — ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάξῃ ἀπὸ ἄδικην ὥρα, — ἕνας κακὸς ἄνθρωπος οὔτε χρείαν ἔχει τὴν νύκτα νὰ ζητήσῃ προτήτερα τὴν ἄδεια . . . .

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐκρούσθη ἡ θύρα σφοδρῶς.

— Εἰσέλθετε, εἶπεν ὁ ἐπίσκοπος. (ἀκολουθεῖ.)